

HANDBOEK VOOR WERELDBURGERS

Leef je leven in vrijheid. Laat je niet begrenzen door het systeem.

The world is our playground. Wonen en werken op de mooiste plekken van de wereld. Deze tijd biedt onbegrensde mogelijkheden. Helaas hebben we nog wel te maken met oude regels, wetten en systemen. Hoe vind je hierin je eigen weg?

'U bent een pionier, waar onze huidige regelgeving nog niet op is afgestemd...'
gemeente Amstelveen

Levensgenieter Esther Jacobs (1970) was de afgelopen tien jaar nooit langer dan zes weken op één plek. Ze woont en werkt voornamelijk op Curaçao, Mallorca, in Amsterdam en Miami. Tussendoor maakt ze af en toe een Caribische zeiltrip.

Esther heeft heel wat barrières moeten overwinnen voordat ze haar ideale wereldburger levensstijl vond. Gelukkig kunnen wij leren van haar ervaringen.

Ook jij kunt namelijk leven en genieten in vrijheid; of je nu jong of oud bent, arm of rijk. De kunst is om verder te kijken dan wat in je omgeving gebruikelijk is en je niet te laten beperken door allerlei regeltjes en aannames.

In dit avontuurlijke leesboek vind je praktische tips over lifestyle, werk, belastingen en verzekeringen. Ook delen andere wereldburgers, digital nomads en vrije denkers, waaronder Jacob Gelt Dekker, hun ervaringen.

Digitale nomaden zijn de pioniers van een nieuwe werkrevolutie. Esther Jacobs is hun inspirerend boegbeeld. In dit boek pleit ze overtuigend voor een lichter en avontuurlijker leven' Opzij

www.handboekwereldburgers.nl

HANDBOEK VOOR WERELDBURGERS

Esther Jacobs

HANDBOEK VOOR WERELDBURGERS

Esther Jacobs

LEEF JE LEVEN IN VRIJHEID. LAAT JE NIET BEGRENZEN DOOR HET SYSTEEM.

'Esther's verhaal is zowel bizar als inspirerend.'
Arre Zuurmond, Ombudsman Amsterdam

'Een boek vol praktische tips over thema's als werk, verzekeringen, belasting en lifestyle die jou helpen uit het systeem te stappen. Maar het is vooral ook een boek vol inspirerende verhalen van mensen die hun droomleven creëerden zonder regeltjes.'
Wellness magazine

'Deze tijd heeft behoefte aan mensen die uit het gangbare durven stappen, grenzen verleggen en nieuwe mogelijkheden vormgeven. Esther Jacobs is zo iemand.'
Herman Wijffels

'Esther draait de wereld op zijn kop en laat zien dat om elke hoek een spannende uitdaging, leuke verrassing of mooi moment verscholen ligt.'
Vrouw.nl van De Telegraaf

'Dat Esther door haar sterke rechtvaardigheidsgevoel niet altijd de makkelijkste weg kiest, is voor mij zeer herkenbaar.'
Peter R. De Vries

'No Excuses-lady Esther Jacobs laat met haar leven zien dat er nooit een excuus is om niet het leven te leiden dat je wilt.'
Flair

'Haar levensstijl zorgt nog altijd voor opgetrokken wenkbrauwen.'
AD Magazine

'Esther helpt graag mensen de knop om te zetten, kansen te zien én ze te pakken. Ze doet de dingen zelf namelijk ook net even wat anders dan anderen.'
ZiZ (Zij in Zaken) Magazine

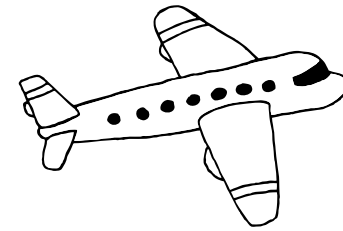
'Een Amstelveense (dat ben je voor ons nog wel) Donna Quichote.'
RTV Amstelveen

Stel, je hebt een eigen huis en een bedrijf. Je organiseert workshops over de hele wereld en geeft lezingen over je vrije leventje. Dan, op een dag besluit de gemeente dat je niet vaak genoeg in je eigen (koop)huis slaapt en schrijft je uit. Ineens ben je een 'zwerver' zonder officiële woon- of verblijfplaats, kan je je paspoort niet verlengen en wordt je bedrijf uitgeschreven uit de Kamer van Koophandel...

Het overkwam Esther Jacobs (1970), bekend als de 'No Excuses Lady'. In 2003 werd ze door de burgemeester van Amstelveen benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau voor haar inzamelactie Coins for Care (€16,- miljoen voor goede doelen). Tien jaar later wordt ze door diezelfde gemeente op straat gezet. In eerste instantie verzet ze zich met hand en tand tegen 'het systeem'. Het duurt even voordat ze het knopje omzet en de situatie als kans aangrijpt. Een paar maanden later is ze een gelukkige 'wereldburger', niet meer belast met administratie, reizend van zonnig eiland naar eiland.

'Als ik een parkeerboete krijg, weten de autoriteiten niet waar ze die heen moeten sturen...'

www.estherjacobs.info

HANDBOEK VOOR WERELDBURGERS

LEEF JE LEVEN IN VRIJHEID
LAAT JE NIET BEGRENZEN DOOR HET SYSTEEM

Esther Jacobs

Exclusieve, genummerde editie.

Dit is het e boek
 uit de 1^e druk
 van 1.000 exemplaren.

Van dezelfde auteur

WAT IS JOUW EXCUUS?

www.watisjouwexcuus.info

WAT IS JOUW DROOM?

www.watisjouwdroom.info

HEB JIJ AL EEN FOUTE MAN?

www.fouteman.info

JIJ BENT EEN TOPVROUW!

www.jijTopVrouw.info

Zie www.estherjacobs.info voor informatie over haar boeken, lezingen en workshops.

Echte wereldburgers genieten niet alleen van alles wat onze wereld te bieden heeft: ze nemen ook hun verantwoordelijkheid om haar een beetje beter en mooier te maken.

Ik draag dit boek op aan alle 'buitenbeentjes' die zich hiervoor inzetten.

OMSLAGBEELD

Cover: www.eefphotography.com

Achterflap: Jolanda Bot facebook.com/lacheensnaarhetvogeltje.fotografie (portret) en Esther Jacobs (strand foto)

OMSLAGONTWERP

Cover: Marieke Rinzema; Fuijg tekst- en ontwerpburo en www.eefphotography.com

Achterflap: www.StudioIjp.com

OPMAAK BINNENWERK

www.StudioIjp.com

EDITOR

Cat Colnot, www.catcolnot.com

UITGEVER

www.ikgeefmijnboekzelfuit.nl met dank aan Uitgeverij van Brug.

De uitgever aanvaardt geen aansprakelijkheid voor welke schade dan ook ontstaan tijdens of door het gebruik van deze uitgave. Deze uitgave is met de grootste zorgvuldigheid samengesteld. Noch de auteur, noch de makers, noch de uitgever stellen zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

© 2014 Esther Jacobs
ISBN 9789065234322
NUR 770

Tevens als e-boek leverbaar met ISBN 9789065234421

COPYLEFT

Mijn wens is dat de ideeën, verhalen en ervaringen in dit boek zo veel mogelijk mensen bereiken. Alvast bedankt voor het helpen verspreiden van dit gedachtengoed. Het zou fijn zijn als je dit boek als bron noemt. (Copyleft met dank aan Durftevragen)

DISCLAIMER

In dit boek vertel ik mijn eigen verhaal en ervaringen. Sommige wetten of regels zijn misschien weer veranderd, kunnen anders geïnterpreteerd worden, of zijn voor jouw situatie niet of anders toepasbaar. Check dus goed voordat je hiermee aan de slag gaat. En laat je niet ontmoedigen door deze regels. *It can be done!*

Ik neem een groot risico door alles open te gooien. Ik doe dit om te zorgen dat hickups in het systeem zichtbaar worden en verbeterd kunnen worden en om andere (wannabe) wereldburgers te helpen een verantwoorde keuze te maken. Er zijn veel instanties die me in de gaten houden. Ik hoop dat betrokken partijen die dit lezen zich niet in de een of andere uitspraak vast zullen bijten.

Mijn situatie kan namelijk op verschillende manieren beschreven worden en daar kunnen door het systeem conclusies aan verbonden worden. Als ik bijvoorbeeld een lezing geef, vertel ik wel eens dat ik nooit werk. Ik reis, ik praat, ik luister, ik schrijf, ik help mensen hun droom waar te maken. Alles wat ik doe is leuk, dus het voelt niet als werk. Voor de Belastingdienst moest ik echter jarenlang het aantal gewerkte uren als ondernemer hardmaken. Daar gaf ik vervolgens aan dat ik altijd aan het werk was. Immers bij alles wat ik doe, doe ik nieuwe inspiratie op en door zichtbaar te zijn promoot ik mijn levensstijl, boeken, workshops en lezingen. De waarheid ligt natuurlijk ergens in het midden: ik werk niet nooit en niet altijd. Ik kom echt wel aan mijn ondernemersuren, maar waarschijnlijk niet op de manier zoals de Belastingdienst dat ooit voor ogen had toen ze die regel instelden (in een kantoor, meetbare en traceerbaar productieve uren tijdens werktijd). Maakt dat mij minder ondernemer?

Alles wat ik in dit boek beschrijf kan zo naar het ene of andere extreme getrokken worden. Ik heb besloten bij het schrijven niet de juridische consequenties in mijn achterhoofd te houden, anders zou het oninteressant en onleesbaar worden. Dus tegen het advies van mijn accountant in: *I bare all!*

Voor het uitzonderlijke geval dat een gefrustreerde ambtenaar me toch op een uitspraak in dit boek wil 'pakken', maak ik hierbij een statement dat 90% van wat er in dit boek staat letterlijk zo gebeurd is. Voor de overige 10% heb ik de gebeurtenissen zo goed mogelijk uit mijn geheugen opgediept. Soms heb ik wat 'dichterlijke vrijheid' genomen. Welke 10% dat is, dat ga ik niet vertellen. Maar als ik ergens onredelijk op aangesproken word; dan heeft dat vast betrekking op die 10%.

TWENTY YEARS FROM NOW YOU WILL BE
MORE DISAPPOINTED BY THE THINGS THAT YOU
DIDN'T DO THAN BY THE ONES YOU DID DO
SO THROW OFF THE BOWLINES
SAIL AWAY FROM THE SAFE HARBOR
CATCH THE TRADE WINDS IN YOUR SAILS
EXPLORE. DREAM. DISCOVER.

Mark Twain

WERELDBURGERS ARE HERE TO STAY

(Voorwoord door Ombudsman Arre Zuurmond)

Het verhaal van Esther is even bizar als inspirerend. Bizar omdat zij niets verkeerd doet, maar toch 'gestraft' wordt door een anoniem systeem. Inspirerend, omdat zij haar lot zelf in handen neemt en het nadeel in een voordeel omzet.

Als gemeentelijke ombudsman kom ik vaker dit soort zaken tegen. Voor de meeste mensen is het onbegrijpelijk dat je veel rechten verliest als je geen vaste woon- en verblijfplaats hebt. Maar vanuit het systeem is dit toch logisch te verklaren. De staat is territorium (oftewel locatie)-gebonden en dus ook de meeste van zijn wetten.

Door middel van wetten probeert men te ordenen, maar in elke orde zijn mensen die dan buiten die orde vallen. Als ombudsman pleit ik dan ook voor meer discretionaire bevoegdheid, zodat in de uitvoering van een wet ruimte gemaakt kan worden voor bijzondere gevallen en aandacht gegeven kan worden aan elk individu.

Voor Esther is dat echter niet genoeg. Van haar 'soort' zijn er - gelukkig - meer. En als dat het geval is, dan moet er een beleidsregel bij komen, die al die zelfde gevallen een plekje geeft. Zoals Esther zelf aangeeft: wel Nederlands staatsburger, wel een paspoort, maar door gebrek aan vaste verblijfplaats zonder rechten, dus ook geen WW, geen AOW, et cetera.

Tegelijkertijd zit er wel een aantal addertjes onder het gras. Wat als Esther berooid terugkomt, gaan we haar dan weigeren, ze is immers Nederlandse? Wat als iedereen die sterk en creatief is, hetzelfde spoor volgt, en het land verlaat, wordt het voor de 'achterblijvers' dan niet onbetaalbaar?

Dit boek volgt Esther, vanuit haar hart en haar drive.

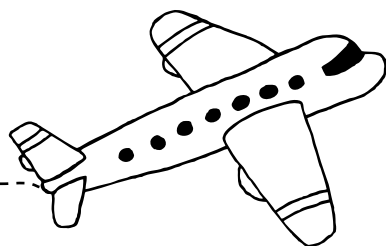
Wij zullen als samenleving een debat moeten voeren over de discussie die zij is begonnen. Fascinerend is het in ieder geval.

Arre Zuurmond

Gemeentelijke ombudsman Amsterdam
Mede-oprichter en voormalig directeur van de Kafkabrigade

INHOUD

- 07) 'WERELDBURGERS ARE HERE TO STAY'
Voorwoord door Ombudsman Arre Zuurmond
- 10) INLEIDING
- 15) MIJN VERHAAL - IK PAS NIET IN HET SYSTEEM
- 16) Onaangename verrassing
18) Amstelveen en ik
22) Brief met hart en ziel
26) Intimidatie
29) Omdenken
32) In de ambtelijke molen
44) Hogerop
45) Ontheemd
52) From hero to zero
56) Kamervragen
60) Reacties uit de regio
64) Paspoort op briefadres
67) Het is 'uit' tussen mij en Amstelveen
69) Zachte heelmeesters
71) Het knopje om
73) Hoe kom je van een briefadres af?
79) 'Meet & greet' met de Belastingdienst
85) Reacties mobiele burgers
87) Uit mijn comfort zone
89) Leuker kunnen we het niet maken?
90) Offshore business
93) De wereld aan mijn voeten
95) Kan een systeem zichzelf beoordelen?
97) Even Apeldoorn bellen
103) Ontspullen
106) Van kastjes en muren
109) Vodafone RED alert
110) Makkelijker kunnen we het ook niet maken
113) Een nieuw systeem
118) Kind van de rekening
120) Roomser dan de Paus?
122) Beslissen is eng
124) kaartenhuis
125) Binnenlandse Zaken
128) Back to basic
132) Whiplash
- 134) Uit de verzekering gegoooid?
136) Struisvogelpolitiek
143) Pre-existing conditions
148) Kom niet aan mijn auto!
150) Koekje van eigen deeg
153) Verrassing bij IKEA
155) De olietanker komt in beweging
161) Verzoening met Amstelveen

JOUW VERHAAL - LEEF IN VRIJHEID

- 176) 1. Weten wat je (niet) wilt
179) Van vagabond tot digital nomad
181) Verandering van tijdperk
184) Test: ben jij een wereldburger?
192) Wereldburgers in beeld
194) Je hebt van die dagen... (Nadelen)
201) Uit je comfort zone
203) Iedereen zegt dat ik ergens voor wegloop

205) 2. Minimaliseren

- 207) Kosten
211) Spullen
216) De deeleconomie
217) Werk

235) 3. Inkomen genereren

- 237) Business ideeën
257) Nog geen ondernemer?
258) Je bedrijf (internationaal) registreren
261) Hoe kom je aan klanten?

266) 4. Locatie-onafhankelijk leven

- 267) Registratie
273) Paspoort
275) Verzekeringen
280) Belastingen
283) Communicatie
287) Betalen
291) Je huis verhuren?
294) Digitaal archief
297) Overall werken
298) Ik ga op reis en neem mee...
300) Omgaan met officiële instanties

304) 5. Genieten!

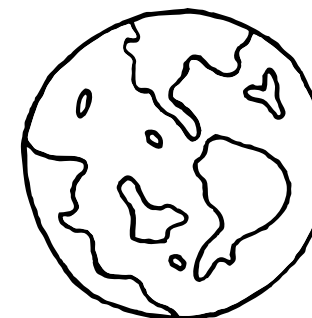
- 306) Inspiratie
311) Reizen met kinderen
314) Overall wonen
318) Familie en vrienden
323) Entertainment en sport
326) De gelukkige burger
328) Twee maanden uit het leven van een wereldburger

HUN VERHAAL - WERELDBURGERS AAN HET WOORD

- 40) *Benthe* – problemen met de GBA.
99) *Jacob Gelt Dekker* – ondernemer en 'persona non grata'.
187) *Garry Davis* – in 1948 de allereerste wereldburger.
232) *Patty Golsteijn* – 'cut the crap!'; expert in minimaliseren.
271) *Abel en Adrienne* – consultants; leven in de zomer op hun boot in Europa, werken 's winters in Azië.
316) *Paul en Karin* – ondernemer en kunstenaar; verruilen eerst hun leven in Nederland voor Curaçao en gaan nu per camper Amerika rondreizen.
321) *Esther van der Leeuw* – reist als goede- doelennomade de wereld over.

André Gussekloo – digital nomad, oprichter van werkenvanuithetbuitenland.nl deelt op verschillende plekken in dit boek zijn ervaringen, onder andere over het opzetten van zijn website (236) en het schrijven van e-books (251).

Jeroen Komen - vliegende wereldburger; heeft zoveel mooie verhalen dat ze in vier thema's zijn verdeeld: overpeinzingen (199), artistiek visie (265), bedrijf op afstand (301) en vliegtuig (308).

Mijn voeten bungelen in het zwembad terwijl ik dit schrijf; de schaduw van de citroenboom beschermt me tegen de felle lentezon. De rust hangt als een aangename warme deken om mijn schouders. Als ik opkijk van mijn laptop, zie ik de glooiende groene heuvels van het binnenland van Mallorca, met hier en daar een oud huisje of een windmolen. Ik ben hier niet op vakantie. Ik wóón hier. En over twee weken woon ik een tijdje op Curaçao. En dan even in Amsterdam. Ik ben een wereldburger. Ik voel me overal thuis.

Vroeger werden mensen zoals ik misschien Bohemian genoemd, of Hippie. Tegenwoordig zijn we digital nomads. Met de huidige technologische mogelijkheden kunnen mobiele burgers zoals ik werken waar en wanneer we willen. Zonder wekker of saai kantoor; maar met leuke mensen en slimme apps. De ene maand woon en werk ik in een wereldstad, de volgende maand hang ik (met of zonder laptop) in een hangmat op een tropisch strand. Een leven in vrijheid. Zonder regels, zonder verplichtingen, zonder administratie of belastingen...

Steeds meer ondernemers, zzp-ers en freelancers maar ook studenten, topsporters, artiesten, gepensioneerden en vermogenden kiezen voor een leven als wereldburger. Sommigen doen dat uit protest tegen 'het systeem'. De meesten hebben echter gewoon een onstuitbare drang naar vrijheid, avontuur en zelfontplooiing. Een andere belangrijke drijfveer is dat het leven in sommige andere landen een stuk goedkoper kan zijn dan in Nederland, waardoor je minder hoeft te verdienen. Als vrije tijd en vrijheid de nieuwe statussymbolen worden (in plaats van geld en bezittingen), dan zijn wereldburgers misschien wel de nieuwe elite.

The world is our playground. Alles is mogelijk.

Maar dan moet je je wel eerst uit 'het systeem' zien te ontworstelen.

Ik heb gemerkt dat er een enorme behoefte is aan informatie over een leven als wereldburger. Zo'n lifestyle levert voordelen op en een paar nadelen. En natuurlijk veel vragen: Moet je ergens ingeschreven staan? Hoe regel je het qua werk/bedrijf, financieel, verzekeringen, je paspoort? Waar moet je op letten als je nergens ingeschreven staat; wat zijn slimme en domme zetten?

In dit boek deel ik mijn ervaringen en geef ik achtergrondinformatie en praktische tips. Het bestaat daarom uit twee delen; MIJN verhaal en JOUW verhaal. Het eerste deel is echt een verhaal, met een begin en een eind. De (hoofd)stukken in het tweede deel kun je ook los van elkaar lezen. Tussendoor vind je interviews met andere wereldburgers over hun vaak jaloersmakende leven, de lessen die ze leerden en de keuzes die ze maakten.

Mijn verhaal

De afgelopen tien jaar was ik nooit langer dan zes weken op één plek. Ik woon en werk voornamelijk op Curaçao, Mallorca, in Amsterdam en Miami. Tussendoor maak ik af en toe andere tripjes. Ons huidige systeem (onder andere registratie, belastingen en uitkeringen) is gebaseerd op het ouderwetse principe van een vaste woonplaats. Ontbreekt die, dan kan je leven binnen dat systeem lastig en soms zelfs tot een hel gemaakt worden. Ik ondervond dat aan den lijve toen de gemeente waar ik al zestien jaar woonde ineens de verlenging van mijn paspoort weigerde, omdat ik volgens hun regels te weinig nachten in mijn eigen (koop) huis sliep. Nadat de gemeente me uitschreef, deed de Kamer van Koophandel datzelfde met mijn bedrijf en dreigde mijn leven als een kaartenhuis ineen te storten. Na de initiële schok, verontwaardiging en bureaucratische rompslomp, wist ik deze situatie uiteindelijk om te buigen tot een kans. Ik schreef me helemaal uit Nederland uit, verhuurde mijn huis, richtte een bedrijf in de Caribbean op en werd wereldburger zonder vaste woon- en verblijfplaats.

Reis mee op mijn zoektocht tot in de donkerste uithoeken van 'het systeem', dat erop gebouwd lijkt te zijn om iedere poging om eruit te stappen oneindig te vertragen. Erger je samen met mij aan de frustrerende bureaucratie en de wanhopig makende cirkelredeneringen. Leef mee met de verschillende fasen en emoties die ik doormaakte: verbazing, boosheid, frustratie, onmacht, verlangen, twijfels, excuses én proef de vrijheid die ik uiteindelijk heb ontdekt. Ik neem je mee langs de omwegen die ik moest nemen om uiteindelijk de oplossingen te vinden die voor mij werken en misschien ook wel voor jou.

Inmiddels geniet ik van alle voordelen en mogelijkheden die dit leven biedt. Ik zou nooit meer anders willen. Het enige waar ik spijt van heb, is dat ik deze stap niet eerder heb gezet.

Jouw verhaal

Wil jij ook in vrijheid leven? Of je nu net als ik van het Nederlandse systeem een 'zetje' hebt gekregen, of uit jezelf de vrijheid opzoekt; er gaat een wereld voor je open. Geen verantwoording hoeven afleggen, gaan en staan waar je wilt. Geen kilometers of ondernemersuren bijhouden, geen bonnetjes hoeven bewaren; je eigen weg gaan, de wijde wereld in. Wat moet je regelen voordat het zover is? Waar moet je rekening mee houden?

Het heeft mij ruim een jaar gekost om uit te zoeken wat ik nu weet en ik leer nog iedere dag bij. Hopelijk helpen mijn ervaringen en praktische tips je om jouw eigen weg te vinden. De informatie is bij lange na niet compleet of allesdekkend. Regels verschillen per land, locatie of ambtenaar; worden verschillend geïnterpreteerd of veranderd.

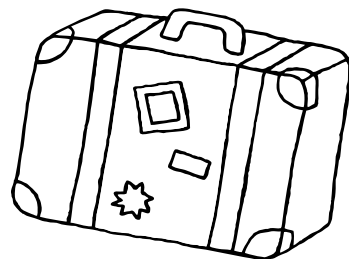
Het vergt even wat creativiteit en doorzettingsvermogen, maar waar een wil is, is een weg. Het onbeschrijflijke gevoel van vrijheid als je eenmaal los bent van alles, maakt de reis de moeite waard. Wat een machtig gevoel als je op je eigen kompas kunt varen.

Let wel; het leven als wereldburger (nergens ingeschreven staan) heeft ook nadelen. Je hebt geen recht op pensioen of een uitkering en je loopt kans om in Kafkaëske situaties terecht te komen wanneer je met officiële instanties te maken hebt. En, de belangrijkste overweging; wanneer jij de verantwoordelijkheid neemt voor je eigen leven, kun je niemand meer de schuld geven als het niet lukt.

In de tweede helft van dit boek vind je praktische tips om in vijf stappen invulling te geven aan je leven als wereldburger:

- 1) Weten wat je (niet) wilt
- 2) Minimaliseren van kosten, spullen en werk
- 3) Voor een inkomen zorgen
- 4) Locatie-onafhankelijk leven
- 5) Genieten!

Goed nieuws voor de thuisblijvers: veel tips om je leven simpeler, goedkoper en leuker te maken, zijn ook van toepassing in Nederland of wanneer je helemaal niet van plan bent om wereldburger te worden!

Mijn compilatie 'twee maanden uit het leven van een wereldburger' geeft je een idee hoe leuk en afwisselend het leven kan zijn.

Voldoende informatie en inspiratie dus om te bepalen of een leven als wereldburger ook iets voor jou is, en zo ja, om de eerste stappen te zetten.

Het belangrijkste inzicht is: wacht niet tot alle omstandigheden perfect zijn, tot alle lichten op groen staan. Het is een illusie dat dat ooit gaat gebeuren. Pak jouw eigen momentum, creëer jouw droomleven en geniet van al het moois dat de wereld te bieden heeft.

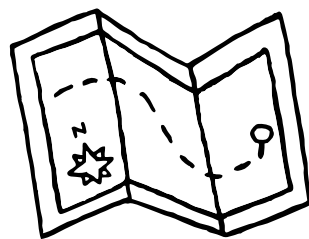
Liefst vandaag nog.

Zie ik je onder de palmbomen?

Esther

Augustus 2014

DO NOT GO WHERE
THE PATH MAY LEAD
GO INSTEAD WHERE THERE
IS NO PATH AND LEAVE A TRAIL

Ralph Waldo Emerson

MIJN VERHAAL -
IK PAS NIET IN HET SYSTEEM

ONAANGENAME VERRASSING

Op 23 oktober 2012 loop ik, zoals iedere vijf jaar, het gemeentehuis van Amstelveen binnen om mijn paspoort te verlengen. Een kwartier later sta ik gedesillusioneerd, trillend van de adrenaline en totaal opgefokt, maar zonder paspoort, weer buiten.

Via de gemeente website had ik netjes een afspraak gemaakt en een bevestiging gekregen. Logisch; ik woon al ruim zestien jaar in mijn eigen koophuis in Amstelveen, ben ondernemer en Nederlands staatsburger.

Deze keer pakt de routinehandeling echter anders uit dan normaal. De jonge medewerker achter het loket kijkt mij onderzoekend aan. 'Ehhh, mevrouw Jacobs, ik mag uw paspoort niet verlengen...' zegt hij aarzelend, met een knikje naar zijn computerscherm. 'Er loopt namelijk een adresonderzoek naar u en in de tussentijd mogen wij u niet helpen.'

Een adresonderzoek? Ik vraag om toelichting. 'De mensen van die afdeling zijn vandaag niet aanwezig. Kunt u volgende week terugkomen?' Ik leg uit dat ik over een paar dagen weer op reis ga. Ik heb mijn bezoek aan het gemeentehuis zo gepland dat ik mijn nieuwe paspoort vlak voor mijn vertrek kan ophalen, dus uitstel kan ik echt niet hebben. Ik dring aan dat ik vandaag toch echt meer wil weten.

Er wordt een supervisor bij gehaald. Die kijkt van het scherm naar mij en weer terug en blaft me vervolgens beschuldigend toe: 'Een brief die we naar u hebben gestuurd is teruggekomen. Dat betekent dat u niet op dat adres woont!'

Geschrokken van de toon, maar opgelucht dat het kennelijk om een misverstand gaat, leg ik uit dat ik veel reis, dat ik al jaren op dat adres woon en dat soms mijn post wordt doorgestuurd, zodat iemand die tijdens mijn afwezigheid kan afhandelen. 'Ik heb trouwens van de week wel een vreemde brief van de gemeente Breukelen ontvangen, dat ik volgens de gemeente Amstelveen naar Breukelen ben verhuisd, wat helemaal niet klopt. Ik dacht dat het een foutje was, heeft dat hier misschien mee te maken?' In plaats van antwoord te geven op mijn vraag, kijkt de supervisor triomfantelijk naar de jongere medewerker: 'Zie je wel, ze heeft de brief die naar Breukelen is gestuurd wel ontvangen en die naar Amstelveen niet: dit bevestigt dat ze niet in Amstelveen woont.'

Ik leg nogmaals uit dat mijn post op verschillende plekken komt en dat ik echt in Amstelveen woon, maar er wordt al niet meer naar me geluisterd. Vanaf dat moment word ik als een crimineel behandeld. De supervisor houdt vol dat ik niet in mijn huis in Amstelveen woon. De andere medewerker zit er passief bij.

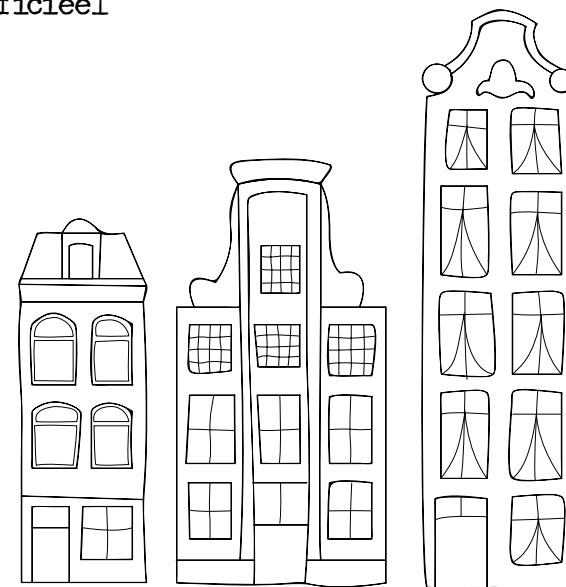
'Wat is nu precies het probleem?' vraag ik. En: 'Zijn er regels hoeveel nachten je ergens per jaar moet slapen om er officieel te wonen?' Mijn vragen worden niet meer beantwoord, ik moet maar afwachten tot de adresonderzoek-commissie contact met me zal opnemen.

Ik leg uit dat ik binnenkort naar Amerika ga en dat een voorwaarde voor toelating is dat je paspoort nog minimaal zes maanden geldig is. Die van mij verloopt binnenkort, dus daar kom ik het land niet mee in. Geen reactie.

'Mag ik dan op zijn minst mijn dossier inzien, zodat ik weet wat er aan de hand is?' eis ik. 'Helaas mevrouw, dat kunnen we niet toestaan, want een adresonderzoek-dossier is privacygevoelig'. Hoe ik ook benadruk dat het om MIJN privacy gaat en dat ik het recht heb om mijn eigen gegevens in te zien; er wordt niet op ingegaan. De sfeer wordt grimmiger: Ik moet maar een afspraak maken met de onderzoekscommissie. Ten einde raad laat ik mijn gegevens achter. Ze beloven me dat ik gebeld ga worden door het Hoofd Adresonderzoek.

Daar hoor ik in de maanden die volgen echter nooit iets van...

Zijn er regels hoeveel nachten per jaar je ergens moet slapen om er officieel te wonen?

AMSTELVEEN EN IK

Mijn huis in Amstelveen is al zestien jaar mijn enige thuisbasis, ook al ben ik er relatief weinig.

Vreemd eigenlijk, dat ik van alle plekken in de wereld uitgerekend hier ben neergestreken. Het was een praktische keuze. In 1996 had ik een tijd op Curaçao gewoond, door Zuid-Amerika gereisd en Antropologie en Latijns Amerikaanse studies gevolgd in Florida. Door de scheiding van mijn ouders dreigde mijn jongere broertje in Nederland een beetje tussen de wal en het schip te geraken. Ik besloot een paar jaar voor hem te gaan zorgen. Hij zat op dat moment in Amstelveen op school, dus dat leek de meest logische plek om een huis te zoeken. Niet heel spannend, maar erg 'convenient', zeg ik altijd maar: Een groot winkelcentrum naast de deur; met de tram of op de fiets naar Amsterdam en in exact elf minuten ben je met de speciale bus op Schiphol.

In de drie jaar die ik voor mijn broertje heb gezorgd, waren we net een echt 'gezin', met ouderavonden, verantwoorde maaltijden en spelende schoolvriendjes. Zelfs toen reisde ik echter nog steeds zo'n drie maanden per jaar. Ik moest er gewoon regelmatig tussenuit; nieuwe landen en culturen ontdekken. Mijn moeder of zusje kwam dan 'oppassen'.

Nadat mijn broertje naar Amerika vertrok om verder te studeren, kon ik ongestoord vaker en langer weg. Het enige dat ik moest regelen was oppas voor mijn katten. Mijn Braziliaanse schoonmaakster vond het heerlijk om een paar weken in mijn huis op te passen. Op een gegeven moment merkte ik dat ik steeds zoveel moest regelen als ik wegging, dat het bijna voelde alsof ik mijn huis voor mijn katten aanhield. Ik kon aan ze merken dat ze meer aandacht nodig hadden. Een aantal jaar geleden heb ik met pijn in mijn hart een gezelliger huis voor mijn katten gezocht. Achteraf werden we daar allemaal blijer van.

Ook als ik wel in Nederland ben, ben ik namelijk zelden thuis. Ik heb nog nooit voor een baas gewerkt, kan overal 'kantoor houden' en ben gewend mijn eigen ding te doen. Ik geef lezingen en workshops door het hele land en slaap vaak in hotels of bij vrienden. Soms staat mijn huis leeg als ik er niet ben, soms laat ik er vrienden logeren die tijdelijk geen woonruimte hebben. Een enkele keer (onder)verhuur ik mijn huis een tijdje. Ik doe er niemand kwaad mee, het is mijn eigen woonhuis, ik betaal netjes mijn belasting en gemeentelasten en doe geen beroep op een uitkering, huursubsidie of wat dan ook.

Naast mijn werk als spreker en auteur, heb ik rondom de invoering van de euromunt een grote inzamelactie opgezet voor al het overgebleven buitenlandse en Nederlandse (munt) geld. Ondanks (of misschien wel dankzij) mijn gebrek aan ervaring en het werken zonder budget, werd Coins for Care een groot succes. We haalden totaal zestien miljoen euro aan 'waardeloos' geld op voor goede doelen. Voor deze actie kreeg ik in 2003 van de toenmalige burgemeester van Amstelveen een lintje. Daarna zette ik de Donateursvereniging op om meer

Als Ridder
in de Orde van
Oranje-Nassau
werd ik tot
'voorbeeldburger'
van Amstelveen
uitgeroepen. . .

Mijn broertje Michael op zijn kamer

transparantie in de goede doelen wereld te creëren. Deze vereniging runde ik drie jaar vanuit huis. Ik deed alles onbetaald, werkte met sponsoring in natura, free publicity en had dagelijks vijf stagiaires in huis. Het was alsof ik in een kantoor leefde... ☺

Tussen 2000 en 2007 was ik door dit vrijwilligerswerk een periode meer aan huis gebonden. Daarna gaf ik mezelf even 'vrij' om alle ervaringen te verwerken. Ik snakke naar een tropische plek, een hangmat en rust. Ik reisde regelmatig naar mijn geliefde Curaçao en mijn vader in Miami. Ik ging boeken schrijven (mijn eerste boek 'Wat is jouw excuus?' ging onder andere over mijn ervaringen in de goede doelen wereld) en dat kon ik natuurlijk overal vandaan doen. Maar ik kwam altijd weer terug naar Amstelveen. Veel Nederlandse bedrijven wilden immers mijn verhaal horen over 'meer bereiken met minder middelen' en met deze lezingen verdiende ik voornamelijk mijn inkomen.

Kortom: ik zoek mijn eigen weg en kies voor vrijheid in plaats van zekerheid. Dat levert veel avonturen op, maar mijn levensstijl pakt helaas niet altijd even fijn uit. Vooral in het contact met autoriteiten.

Toen ik in 2009 mijn huis tijdelijk verhuurde aan een Poolse expat, schreef de gemeente Amstelveen mij ook al zonder overleg uit. 'We konden u niet bereiken mevrouw', was hun verweer. Daarop liet ik al mijn contactgegevens op het gemeentehuis achter, zodat dit in de toekomst niet meer kon gebeuren. Hoewel mijn huurster had toegestemd dat ik in mijn huis ingeschreven mocht blijven staan en post kon ontvangen, was de gemeente onvermurwbaar: ik mocht niet meer op mijn eigen adres ingeschreven staan. Na het vertrek van de expat zou ik door een hele procedure moeten gaan om weer ingeschreven te mogen worden.

Er was geen doorkomen aan bij de gemeente. Om alle rompslomp te omzeilen bedacht ik een slimme oplossing. Ik schreef me drie maanden in bij een vriendin in Maarssen, waarna ik 'verhuisde' naar Amstelveen. Zonder enig gedoe werd ik weer ingeschreven op mijn eigen adres. Ik wist echter niet dat ik hierdoor bij de gemeente te boek kwam te staan als een geval om in de gaten te houden...

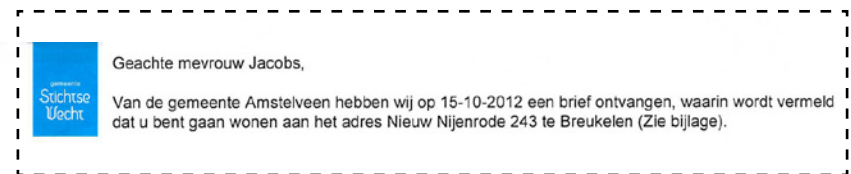
In 2012 verhuurde ik mijn huis opnieuw tijdelijk, aan een Japanse expat deze keer. Ik dacht problemen voor te zijn door het trucje te herhalen; uitschrijven naar Universiteit Nyenrode in Breukelen, waar ik af en toe gastcolleges gaf. En na een paar maanden weer 'terugverhuizen' naar Amstelveen, waar de Japanse bewoners van mijn huis officieel toestemming gaven voor mijn bijschrijving op mijn eigen huisadres.

Het leek te werken: de gemeente stuurde een bevestigingsbrief naar mijn huis. De Japanse bewoners stuurden die volgens afspraak netjes aan mij door. Alleen gebruikten ze per ongeluk de stickers van de afgelopen maanden: 'verhuisd naar Breukelen' stond daar op. Op zich geen probleem, maar net deze brief werd niet op mijn postadres in Breukelen afgeleverd maar ongeopend retour bezorgd

bij de gemeente Amstelveen. Die meteen een adresonderzoek startte.

Ze belden of mailden niet even om te vragen hoe het zat, nee, ze stuurden een brief naar het adres waar ik (volgens hen) niet meer woonde. Of ik binnen vier weken wilde reageren. Gelukkig was ik in Nederland, maar ik ontving de brief pas ná de poging mijn paspoort te verlengen en mijn eerste confrontatie met de 'weiger-ambtenaar'.

Ik ontving wel een vreemde brief van de gemeente Breukelen dat de gemeente Amstelveen bij hen had aangegeven dat ik naar Breukelen was verhuisd. 'Dat moet een misverstand zijn,' dacht ik, want ik ben juist toch juist vanuit Breukelen terug naar Amstelveen verhuisd? Wanneer ik deze brief op het gemeentehuis in Amstelveen laat zien, wordt de argwaan alleen nog maar groter: 'U heeft wel de brief uit Breukelen ontvangen, maar niet die uit Amstelveen? Dat is toch verdacht, vindt u niet?'

Nog steeds overtuigd van het feit dat dit allemaal een vervelend misverstand is, probeer ik praktisch te denken: 'Die bureaucratische rompslomp los ik later wel op. Op dit moment is het vooral belangrijk dat ik mijn paspoort verlengd krijg, zodat ik weer op reis kan. Als de gemeente Amstelveen zegt dat ik in Breukelen woon, dan kan ik daar mijn paspoort verlengen, toch?' De volgende dag meld ik me vol goede moed op het gemeentehuis in Breukelen. 'Maar mevrouw, u staat helemaal niet ingeschreven in Breukelen. Kijk, in onze computer kan ik in de gemeentelijke Basis Administratie (GBA) kijken en u woont echt op de Pieter Lastmanweg in Amstelveen...' Breukelen kan mijn paspoort dus niet verlengen en verwijst me door naar Amstelveen.

Ik moet er erg moedeloos hebben uitgezien, want de vriendelijke medewerkers achter de balie in Breukelen vragen wat er aan de hand is. Als ik mijn verhaal vertel, kunnen ze hun verbazing niet verbergen: 'Wat een vreemde gang van zaken' zegt er één. 'Maar Amstelveen mag u uw paspoort helemaal niet weigeren!' roept een ander verontwaardigd. 'Zo zouden wij dat nooit doen, je neemt toch eerst contact op met de betrokken persoon als er vragen zijn?' Ze beloven alles in het werk te stellen om te zorgen dat dit rare geval zo snel mogelijk opgelost kan worden. Ze laten me een officiële verklaring tekenen dat ik in Amstelveen woon en sturen die naar Amstelveen.

'Zo moet het probleem van de baan zijn, mevrouw. Als u zegt dat u in Amstelveen woont en wij verklaren hetzelfde, dan moet het onderzoek worden gesloten,' stellen ze me gerust.

Onderweg terug bel ik met de gemeente Amstelveen om verhaal te halen.

'Het Hoofd Adresonderzoek zal snel contact met u opnemen, mevrouw.'

BRIEF MET HART EN ZIEL

Ondertussen heb ik ook de brief te pakken die de gemeente naar me stuurde om mijn adres te checken.

Het is een standaardbrief waarin wordt gemeld dat er 'twijfel is of mijn gegevens juist staan geregistreerd in de GBA' en of ik binnen vier weken wil reageren met een bevestiging van mijn huidige adres of een nieuw adres.

Van de vier weken zijn er nog twee over. Dus besluit ik een uitgebreide brief te schrijven om de gemeente duidelijk te maken dat ik niet probeer de boel te belazeren en dat dit onderzoek een groot misverstand is. Wanneer dat duidelijk is, krijg ik vast alsnog mijn paspoort en kunnen we allemaal weer verder met belangrijker zaken.

Voor de zekerheid laat ik mijn brief aan mijn accountant lezen. Die zegt: 'Esther, doe het niet! Je geeft veel te veel informatie. Houd het kort en zakelijk.' Ik denk na over zijn opmerking, maar besluit toch de brief te sturen zoals ik van plan was. Ik heb toch niets te verbergen? Ik wil de gemeente laten zien dat ik geen fraudeur of crimineel ben, of andere slechte bedoelingen heb, maar dat ik gewoon anders in het leven sta.

Ik gooi mijn ziel en zaligheid in deze brief. Om mijn verhaal kracht bij te zetten, verzamel ik zelfs verklaringen van ondernemers uit de buurt.

Aan de gemeente Amstelveen

26 oktober 2012

Al een aantal jaren blijkt er bij de gemeente Amstelveen onduidelijkheid te bestaan over mijn woonadres. Door middel van deze brief hoop ik dit misverstand voor eens en altijd op te klaren.

Sinds 1996 woon ik in Amstelveen, in een huis dat ik heb gekocht, verbouwd en met liefde ingericht. Vanuit dat huis heb ik jarenlang vrijwilligerswerk gedaan, dat ik financierde door een aantal weken per jaar als zelfstandig ondernemer / free lance consultant te werken. In 2003 ontving ik uit handen van de burgemeester van Amstelveen zelfs een Ridderorde voor mijn vrijwilligerswerk (Coins for Care en de Donateursvereniging) en voorbeeldfunctie in Amstelveen.

Sinds enkele jaren ben ik in de gelukkige en uitzonderlijke positie dat ik slechts vier á vijf maanden per jaar betaald werk hoeft te doen om van te kunnen leven. Als motivational speaker geef ik door het hele land en soms in het buitenland lezingen en workshops. Mijn boekingen groeperen zich door het hele jaar heen in blokjes van een paar weken. Daarnaast schrijf ik in de 'rustige tijd' boeken, wat ik op iedere locatie ter wereld kan doen. Zo ben ik soms afwisselend een paar maanden of weken in het buitenland en in Nederland. Gemiddeld ben ik zo'n zes maanden per jaar in Nederland, maar nooit langer dan circa twee maanden achter elkaar. Zelfs als ik in Nederland ben, slaap ik soms in hotels die bedrijven de avond voor mijn lezing (vaak in uithoeken van het land) voor me reserveren of bij vrienden die ik lang niet heb gezien. Maar mijn huis in Amstelveen blijft mijn vaste uitvalsbasis. Omdat mijn huis tijdens mijn reizen regelmatig leeg staat, laat ik soms vrienden of bekenden tijdelijk in mijn huis wonen. Soms (onder)verhuur ik (een deel van) mijn huis.

Mijn post wordt tijdens mijn afwezigheid door de tijdelijke bewoners afgehandeld of doorgestuurd naar iemand die dat voor me kan doen. Zo komt het dat het soms een aantal weken (maximaal zes) duurt voordat ik mijn post kan lezen. In al mijn correspondentie met officiële instanties (dus ook de gemeente) meld ik dit. Ook geef ik dan aan dat ik via e-mail en telefonisch altijd snel reageer.

Problemen met de gemeente Amstelveen

Toen zich in 2009 voor het eerst een buitenlandse tijdelijke bewoner inschreef op mijn adres, werd ik door de gemeente zonder overleg uitgeschreven van mijn adres. Wat ik ook probeerde, men weigerde me opnieuw in te schrijven op mijn eigen adres en startte een adresonderzoek, waarvan ik helaas nooit de conclusie heb vernomen. Hoewel ik gewoon in Amstelveen woonde, zag ik als enige oplossing om me een aantal maanden bij vrienden in Maarssen in te schrijven. Toen ik daarna weer naar mijn eigen adres in Amstelveen 'verhuisde' bleek Amstelveen dit gelukkig zonder verdere problemen te accepteren. Inderdaad gingen er een aantal jaren zonder problemen voorbij. Toen vorig jaar weer tijdelijk buitenlandse mensen in mijn huis kwamen wonen, dacht ik problemen te kunnen voorkomen door me tijdelijk in te schrijven op de werkkamer die ik inmiddels op Universiteit Nyenrode tot mijn beschikking had gekregen. Mijn accountant wees me er echter op dat dit niet slim was, dat ik zelfs problemen met de Belastingdienst zou kunnen krijgen als ik niet ingeschreven stond in mijn eigen huis. Dus schreef ik me, met toestemming van de tijdelijke (Japanse) bewoners, weer in in Amstelveen.

De Japanse familie kent mijn situatie. Op de ruime zolderkamer staat mijn bed en bewaar ik een deel van mijn spullen. Wanneer ik in Nederland ben ga ik altijd bij ze langs, maar om ze ruimte en privacy te geven, slaap ik er zo weinig mogelijk wanneer zij er zijn. Als ik er een tijdje niet ben, sturen ze mijn post door. Wanneer zij weer weg zijn, zal ik weer vaker in het huis zijn. Zoals u zult begrijpen, wil ik deze mensen niet lastigvallen met mijn situatie. Zij hebben getekend dat ze akkoord gaan met mijn inschrijving op het adres en zullen desgevraagd bevestigen dat het mijn huis is, dat mijn spullen in een kamer boven staan, dat ik de sleutel heb, maar ze zo weinig mogelijk lastig val. Ik hoop dat u dat ook zult respecteren. Alle vragen die u heeft, kunt u aan mij stellen. Verder wil ik nog even melden dat ik het heel vervelend vind dat ik als een soort crimineel behandeld word, terwijl daar geen enkele aanleiding voor is. (Ja, ik ben wel eens niet thuis als er een controleur aan de deur komt, ja, mijn post wordt weleens doorgestuurd en later dan gebruikelijk gelezen, maar er is geen enkele aanwijzing dat ik misbruik probeer te maken van het systeem of strafbare feiten pleeg). Mijn paspoortaanvraag is geweigerd door de gemeente Amstelveen, wat volgens experts zelfs niet zou mogen! Ik word constant in de problemen gebracht door de starre en achterdochtige houding van de gemeente Amstelveen. Daarom bij deze mijn verhaal (Waar helaas nog nooit om gevraagd is!): Mijn lezingen en de drie boeken die ik schreef als de 'no excuses lady' gaan over het onmogelijke mogelijk maken. Zestien miljoen euro inzamelen voor goede doelen zonder ervaring of budget, en zonder er zelf een cent voor betaald te krijgen bijvoorbeeld. Maar ook leven zonder zekerheden, zonder vaste baan, zonder pensioen et cetera. Ik heb er een sport van gemaakt om mijn kosten tot een minimum te reduceren en toch een fantastisch leven te leiden. Dus geen dure auto, kleren of

veel bezittingen, maar ervaringen opdoen. Dat ik regelmatig in de Cariben zit, en dus laat zien dat dat mogelijk is, daar inspireer ik anderen mee. Het loslaten van bezittingen en een woonplek is voor veel mensen hun grootste angst. En dus ga ik die uitdaging een groot deel van het jaar aan en heb het begrip 'huis' losgelaten door een tijd overal en nergens te 'wonen'.

Dat is mijn goed recht. Er is voor zover ik weet geen wet die mij voorschrijft hoeveel maanden per jaar ik in mijn huis moet zijn, of dat ik het niet mag (onder)verhuren in de maanden dat ik er niet ben. Ik heb het recht me in te schrijven in mijn eigen huis! Zo lang ik maar aannemelijk kan maken dat dat de plek is waar ik het meest verblijf wanneer ik in Nederland ben. Hieronder nog een aantal argumenten om dat duidelijk te maken: Er is geen enkele plek op aarde waar ik langer dan circa twee weken verblijf, ik ben altijd onderweg. Toch is Amstelveen al zestien jaar de plek waar ik altijd terug kom. Ik doe mijn boodschappen in het Stadshart, de meneer van de fotoservice van de HEMA kent me omdat ik er steeds terugkom. Bij foto Herder bestel ik altijd mijn fotoalbums. Ik bankier bij de Rabobank in het Stadshart. In café Koppen ontvang ik journalisten voor interviews. Ik koop mijn bloemen bij een bloemenstal op het Stadshart. Mijn tandarts zit twee huizen verderop, mijn manueel arts zit op loopafstand, de garage voor mijn auto zit in Amstelveen et cetera. Kortom: mijn (sociale) leven speelt zich af in Amstelveen, hoe weinig ik er misschien in verhouding met andere bewoners ook ben. Ik voeg een aantal verklaringen bij deze brief waaruit u kunt opmaken dat Amstelveen mijn centrale thuisplek is, waar ik tussen mijn reizen door altijd weer neerstrijk...

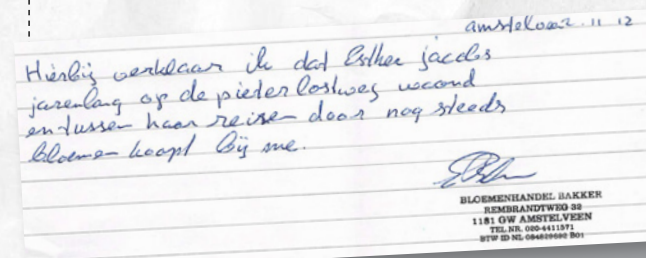
Tot slot wil ik voor de zekerheid nog even een aantal misverstanden de wereld uit helpen: Ik woon dus niet in het buitenland. Hoewel ik gemiddeld circa vijf à zes maanden per jaar in het buitenland ben, heb ik geen vast land of plek waar ik langer verblijf. Ik kom vaak in Miami (waar mijn vader en zusje wonen), Curaçao (waar veel vrienden wonen en waar ik af en toe workshops geef), Oostenrijk (waar ik workshops geef) en op een aantal Caribische eilanden (waar ik soms zeilreizen maak met mijn vriend, maar ook zakelijke artikelen over schrijf voor The Economist). In totaal ben ik in meer dan honderd landen geweest. Behalve tijdens mijn studie in Florida in '94-'95 heb ik nooit in het buitenland gewoond. Ik heb mij behalve tijdens de genoemde periode dan ook nooit laten uitschrijven uit Nederland. (Ergens in mijn GBA gegevens blijkt te staan dat ik in België heb gewoond?? Ik kan me niet voorstellen waar deze info vandaan komt, België is zo ongeveer het enige land waar ik zelden kom.)

Ik woon NIET op een ander adres in Nederland. Al zestien jaar is Amstelveen mijn woonplaats. Een vriendin op de Holbeinstraat in Amsterdam handelt soms mijn post af, vandaar dat dat adres soms opduikt. Ik geef af en toe gastcolleges op Universiteit Nyenrode in Breukelen. Nyenrode stelt voor docenten eventueel een (werk)kamer ter beschikking. Ook dat adres gebruik ik soms voor mijn post en ik heb er tijdelijk ingeschreven gestaan omdat ik dacht zo problemen met de gemeente Amstelveen te voorkomen (het tegenovergestelde bleek helaas het geval). Ik probeer niet te frauderen of iemand te belazeren. Er is geen reden tot achterdocht. Ik probeer niet iets te omzeilen of te ontduiken door me in Amstelveen in te schrijven. Ik doe geen beroep op een uitkering of andere sociale toeslag. Ik vraag geen uitwonenden-beurs aan terwijl ik thuiswoon. Ik woon niet stiekem met iemand samen. Ik betaal gewoon mijn belastingen en BTW in Nederland en mijn gemeentebelastingen aan Amstelveen. Ik ben alleen iemand die anders leeft dan de meeste mensen. Veel

vrij, veel minder aan een plaats / werk of andere verplichtingen gebonden. Door daarover weer lezingen te geven en boeken te schrijven, inspireer ik andere mensen. Mijn levensstijl past echter lastig binnen de bestaande systemen en ik kan me voorstellen dat dat verwarring kan veroorzaken. Ik hoop met deze brief die verwarring te hebben opgeklaard. Mocht u nog vragen hebben, dan kunt u mij het best per EMAIL bereiken op info@estherjacobs.info of bellen op +31 654 28 23 28.

Met vriendelijke groet, Esther Jacobs

Bijlagen: Verhuisformulieren met ID en toestemming van tijdelijke bewoners
Vijf verklaringen van Amstelveense ondernemers

Hierbij verklaar ik, Leonard Steinhart van Rabobank Amstel en Vecht, dat ik mevrouw E. Jacobs (geboren 28-06-1970) ken en de Rabobank haar als klant al in de boeken heeft staan sinds 1996. Zij kwam en komt regelmatig op onze vestiging in het Stadshart. Waar ook ter wereld zij heen reist en hoe vaak ook haar correspondentieadres/postadres wordt gewijzigd, heeft zij aangegeven bij onze vestiging in Amstelveen te willen blijven bankieren. Het bij de bank bekende woonadres is de Pieter Lastmanweg nummer 12 in Amstelveen.

Hierbij verklaar ik als orthomaneel arts dat ik Mw. E. Jacobs al meer dan tien jaar regelmatig behandel. Enkele malen per jaar maakt zij een afspraak en ofschoon ik weet dat zij veel reist, weet ik niet beter dan dat zij vanuit de P. Lastmanweg naar mijn praktijk komt, en wel te voet. Regelmatig kom ik haar onverwacht tegen in het winkelcentrum. Bij mijn weten is zij residerend in Amstelveen. Vriendelijke groeten, X. Mallens.

Hierbij verklaar ik, Jos Olman, garagehouder van Auto Service Amstelveen dat Esther Jacobs al klant bij mij is sinds 1996. Zij komt voor haar APK en tussentijdse controles of kleine probleempjes altijd bij mij langs met haar auto NT-RX-04. Als ze wat langer op reis is, stalt ze haar auto soms bij mij. Ik breng haar weleens naar Schiphol of naar haar huis aan de P. Lastmanweg, dus ik weet dat zij daar woont. Soms komt ze zelfs op haar rollerskates haar auto ophalen na een reparatie. . .

Beste Esther, Bij deze kan ik jou vertellen dat jij sinds 1997 bij mij onder behandeling bent en jaarlijks voor de periodieke controle bij mij in de praktijk komt. Omdat je naast de praktijk woont spreek ik jou regelmatig en ben ik op de hoogte van het feit dat jij veel reist. Met vriendelijke groet, Onno Strijkert

INTIMIDATIE

Terwijl ik met de brief en de verklaringen bezig ben, nog ruim binnen de de reactietermijn van de gemeente, krijg ik een verontrust mailtje van de Japanse expat die tijdelijk in mijn huis woont.

 I just got phone call from my wife. According to her, today, a guy from city hall came to the house, and the guy told my wife to sign a document (I am not sure what document), otherwise we will be treated that we are doing something wrong, and we will not be able to be here. Now she is scared very much. I will back to house from now, and listen her info precisely. But the guy from city hall told her to come to city hall tomorrow morning. I will let you know the detail tonight after hearing my wife story, but I will inform you current situation what is happening now. I may ask your support.

Dit is toch niet te geloven. Waar denkt de gemeente dat ze mee bezig is? Ze nemen niet de moeite om contact met mij op te nemen, terwijl dat het meest logisch zou zijn. Door een simpel telefoontje of mailtje kunnen alle misverstanden rechtgezet worden. Ze wachten hun eigen termijn van vier weken niet af, maar voeren al sancties uit (mijn paspoortverlenging weigeren) voordat de deadline verstreken is. En nu gaan ze ook mijn huurders lastig vallen? Ik voel zoveel frustratie, ik ontplof bijna!

Ik mail de Japanners dat het me spijt dat dit zo loopt. Ik beloof dat ik de volgende dag naar het gemeentehuis zal gaan om de verantwoordelijken te spreken en dat ze niet meer lastig gevallen zullen worden. Verder kan ik niets anders doen dan afwachten. Zodra de man thuis is en het verhaal van zijn vrouw heeft gehoord, mailt hij me opnieuw.

 I have to inform following facts. 1) He (a guy from city hall, he brought the other young woman who record the conversation) brought the document, so called the declaration that you do not live here. 2) My wife asked to him repeatedly 'please ask Ms. Jacobs'. But he did not agree. 3) She continued to resist signing the document, but finally they said that if she would not sign while he take friendly way, they would go legal procedure soon. (It was as 'investigation by police', she said) 4) As a result, my wife has signed the document. We have to protect our life here by ourselves. We do not want to be accused from authorities at all. Please understand.

Ik ben laaiend! En oh, wat voel ik me machteloos. Die arme mensen, uit de mails blijkt hoezeer

ze geschrokken zijn. Dit zijn niet zomaar buitenlanders; deze man is de directeur van een groot Japans bedrijf. Hij is als expat voor een aantal jaar uitgezonden naar Nederland. Dit lieve Japanse gezin is het toppunt van correctheid. Wanneer ik in Nederland ben, ga ik altijd bij ze op bezoek om mijn post op te halen en te horen hoe het met ze is. We drinken dan thee en ik leer over Japanse gebruiken, terwijl zij me vragen stellen over Nederland. Beide volwassenen proberen zeer correct Engels te spreken en zijn een tikje formeel (op zijn Japans). Ze verontschuldigen zich altijd voor hun zoontje, dat hij zo druk en 'stout' is, terwijl dit het best opgevoede jongetje is dat ik ooit heb gezien. Hij zit altijd braaf te tekenen of huiswerk te maken en kijkt me af en toe nieuwsgierig aan.

Ik had bij herinschrijving op mijn adres, waar ik hun toestemming voor nodig had, gezegd dat als er ooit vragen over mij gesteld zouden worden, dat ze dan heel simpel naar mij konden verwijzen. Via telefoon of e-mail of desnoods persoonlijk zou ik alle vragen van de gemeente of wie ook kunnen beantwoorden. Alles om te zorgen dat zij niet belast zouden worden met mijn zaken. En nu wordt dat door de adresonderzoekers niet gerespecteerd? Was de mevrouw niet duidelijk geweest 'vraagt u mevrouw Jacobs maar.' Waar is iemands recht om te zwijgen?

Het lijkt ook of de onderzoekers geen gevoel hebben voor cultuurverschil. Hierarchie gevoelige Japanners kunnen het 'stevig aandringen' door Hollandse autoriteiten opvatten als intimidatie. Ik zie deze scene steeds voor me en lig de hele nacht wakker.

Ik moet iets doen, maar wat? Ik heb nog één dag in Nederland, voor ik weer voor twee maanden vertrek. Midden in de nacht voeg ik een update aan mijn brief aan de gemeente toe, waarbij ik mijn verontwaardiging uit over de behandeling van de Japanners en de gemeente oproep om deze mensen met rust te laten.

Update van 2 november

Op 23 oktober was ik op het Stadhuis om een nieuw paspoort aan te vragen. Dat werd zoals hierboven beschreven geweigerd. Er werd gezegd dat dhr. R. de S. mij zou bellen. Dat heeft hij niet gedaan. Tussen mijn stapel post vond ik vervolgens een brief van 11 oktober, waarin mij een maand de tijd werd gegeven om te reageren dat ik wel op mijn adres woon. Ik heb daarop direct de brief die u nu leest opgesteld en was bezig verklaringen te verzamelen van ondernemers uit de buurt. Ik had immers tot 11 november de tijd om te reageren en dhr. R. de S. zou nog contact met mij opnemen. Op 1 november echter mailden de Japanse bewoners van mijn huis me in paniek dat ze geïntimideerd waren door de gemeente en een formulier hadden moeten tekenen. Zie e-mails in de bijlage. Ik vind dit een zeer vreemde en zeer onwenselijke gang van zaken. Zoals u in de bijlage kunt zien, hebben deze mensen in september toestemming gegeven dat ik me bij hen inschrijf en nu werden ze met dreigementen gedwongen het tegengestelde te verklaren? Zoals u kunt zien, heb ik vijf verklaringen van ondernemers uit de buurt dat ik wel op de P. Lastmanweg in Amstelveen woon. Ook ikzelf ben bereid dat (desnoods onder ede) te verklaren.

Ik verzoek u nogmaals met klem om de tijdelijke bewoners van mijn huis MET RUSTTE LATEN (en zou het op prijs stellen als u een excuusbriefje voor de behandelingen en de overlast veroorzaakt door de gemeente aan ze wilt sturen). Deze mensen zijn legaal in Nederland, wonen legaal in mijn huis en hebben hier verder niets mee te maken. De gemeente Amstelveen maakt volgens mij zo een verkeerde indruk op gewaardeerde buitenlandse bezoekers (om over langdurige inwoners zoals ikzelf nog maar te zwijgen).

OMDENKEN

Ik ben er nog steeds van overtuigd dat alles weer in orde komt als de gemeente mijn brief en de verklaringen van de Amstelveense ondernemers leest. Maar hoe zorg ik dat deze op de juiste plek terecht komen?

Ik ben altijd al een beetje 'anders' geweest. Als iedereen naar links keek, dan ging ik rechts. Staat er ergens een rij, dan ben ik zo'n irritant iemand die niet klakkeloos aansluit, maar altijd eerst even gaat kijken wat er vooraan de rij gebeurt en of er ook alternatieven zijn. In dit geval is duidelijk dat in de rij staan voor het loket me niet verder gaat brengen. Ik moet via een achterdeur binnen komen. ... Ik moet een list verzinnen om te zorgen dat mijn verhaal 'hogerop' terechtkomt. Maar hoe?

Ik gooi al mijn afspraken om. Gefrustreerd en opgefokt door de gang van zaken (ik kan niet goed tegen onrecht) rijd ik vroeg in de ochtend van mijn laatste dag in Nederland naar het gemeentehuis. Op LinkedIn had ik gezocht naar mensen die bij de gemeente Amstelveen werken. Mijn oog viel op een energiek ogende communicatiedame. Aan de balie vraag ik naar haar: 'Nee, ik heb geen afspraak en kan ook niet zo snel uitleggen waar het om gaat, maar ik heb maar drie minuten van haar tijd nodig', leg ik uit aan de verbaasde receptioniste. Die pleegt een telefoontje en aan haar uitleg hoor ik hoe absurd mijn verzoek is. Tot mijn eigen verbazing word ik doorgelaten.

De leuke communicatiedame begroet me nieuwsgierig en met een glimlach: 'wat ben jij brutaal, dat je hier zomaar binnenloopt!' Ik leg kort uit wie ik ben (ze heeft gelukkig wel eens van Coins for Care gehoord). Ik ben zowaar een beetje zenuwachtig; dit gesprek is zo belangrijk; het is alles of niets voor mij. Terwijl ik het verhaal van het adresonderzoek begin uit te leggen, zie ik verwarring op haar gezicht. 'Maar, dit gaat helemaal niet over communicatie...' zegt ze. Ik leg uit dat het eigenlijk wel een communicatieprobleem is en dat ik zelf een communicatie-achtergrond heb. 'Ik kwam er aan de balie niet doorheen, dus zocht ik iemand die hetzelfde denkt als ik. Zo ben ik bij u terecht gekomen...' Ze moet er even over nadenken en zegt dan tot mijn verbazing lachend: 'Ik dacht dat je kwam solliciteren...' 'We herstellen ons beiden snel en er volgt een leuk gesprek waarin ze goed naar mijn verhaal luistert. Ze frons haar wenkbrauwen bij het verslag van de intimidatie van 'mijn' Japanners... Ik probeer mijn hele verhaal in een paar minuten te proppen. 'Sorry, ik moet nu echt weg,' verontschuldigt ze zich op een gegeven moment, 'ik heb namelijk een afspraak met de burgemeester.' Dat klinkt bijna te goed to be true! Ik tover alle papieren uit mijn tas en schuif ze over tafel. 'Zou u de burgemeester willen vragen om hiernaar te kijken?

Als ik vijf minuten later weer bij de receptie sta, giert de adrenaline nog door mijn lijf. Ik heb zelden zo mijn best moeten doen om in zo'n korte tijd mijn boodschap helder over te brengen aan een nietsvermoedend 'publiek'. Het enige dat ik nu nog kan doen is hopen dat mijn noodkreet is overgekomen en inderdaad op de juiste plek terecht komt.

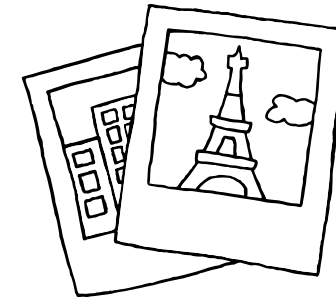
Voor de zekerheid loop ik nog even langs de balie Burgerzaken. Mag ik iemand van de afdeling adresonderzoek spreken? 'Nee, mevrouw, die zijn er vandaag niet.' Ook krijg ik weer geen inzage in mijn eigen dossier: 'Dat is privacy gevoelig, mevrouw. ...' Ik moet maar wachten tot de inspecteur me terugbelt. Dat hebben jullie me al eerder beloofd, maar in plaats van mij te bellen hebben de adresonderzoekers 'mijn' Japanners geïntimideerd', breng ik wanhopig uit. De luiken gaan dicht, hier kom ik niet verder: Ik wist het al, maar toch voelt het als een steen op mijn maag. Het is zo absurd en onrechtvaardig wat hier gebeurt. Gewoon niet gehoord worden, van het kastje naar de muur gestuurd worden.

Gelukkig is er mijn brief. Die is duidelijk, eerlijk en steengoed (vind ik zelf). En ik heb mijn best gedaan om hem onder de aandacht te brengen bij de juiste mensen. Ik weet niet wat hier uiteindelijk uit gaat komen, maar het geeft me een goed gevoel om niet als een mak lammetje af te wachten totdat een of andere 'regeltjes-zever' mijn uitzonderlijke levensstijl langs een modale lat heeft gelegd.

Ik breng een bosje bloemen naar de Japanners en ga nog even langs de lokale ondernemers die me hielpen met hun verklaringen. Iedereen reageert geschokt op mijn verhaal. 'Wat een onzin dat ze jou gaan controleren! Je hebt toch geen huurhuis? Je krijgt toch geen uitkering? Je doet toch niets fout? Belachelijk!' is hun reactie. Het is fijn om te merken dat al die mensen bij wie ik al jarenlang kom: mijn tandarts, manueel arts, de bloemist op de hoek, mijn garagehouder en de bankdirecteur van de lokale bank bereid zijn om me te steunen.

Als ik weer bij mijn auto kom, heb ik een parkeerbon. Lang leve Amstelveen!

Ik probeer te relativëren. Als je buiten het systeem leeft, dan moet je je ervan bewust zijn dat de meeste mensen alleen binnen hun eigen context kunnen denken en de wereld onbewust door hun eigen bril bekijken. Die leuke communicatiedame heeft het heel druk en hoopte waarschijnlijk op een echte aanpakker om haar te komen ondersteunen. Die controleur, die weet waarschijnlijk niet beter, die heeft dag in dag uit te maken met mensen die misbruik proberen te maken van het systeem. En om met hen te kunnen communiceren, moet ik me daar dus aan aanpassen. Ik moet denken zoals zij, en dan nog een stapje verder gaan om 'het systeem' om te buigen zodat ik er (voor heel even) in lijk te passen.

LUISTER NAAR DE REGELS
WEES AARDIG VOOR DE REGELS
EN DANS MET ZE
HET IS NAÏEF OM ZE WEG TE WILLEN GUMMEN
TE VERVAGEN EN VERGETEN
WANT DAT KUN JE NIET
EN JE WEEET, ZE ZIJN OOIET GEMAAKT OM ONS TE BESCHERMEN
DAT ZIJN ZE ALLEEN ZELF EVEN VERGETEN.

Annette Dölle

IN DE AMBTELIJKE MOLEN

Omdat het adresonderzoeksteam nog steeds geen contact met mij opneemt, ga ik zelf op zoek naar contactgegevens en mail een noodkreet.

Geachte heer R. de S.,

Ik heb begrepen dat u een adresonderzoek naar mij doet. Ik vind het vreemd en jammer dat u (ondanks achterlating van mijn telefoonnummer en e-mailadres bij de balie van Burgerzaken, met de belofte dat u mij zou bellen) niet rechtstreeks contact met mij opneemt, maar de mensen lastigvalt die tijdelijk in mijn huis wonen. In de bijlage vindt u een brief met mijn uitleg van de situatie, diverse bijlagen en vijf verklaringen van Amstelveense ondernemers dat ik wel degelijk op de P. Lastmanweg 12 in Amstelveen woon. Ik wil u met klem verzoeken de tijdelijke Japanse bewoners van mijn huis NIET meer lastig te vallen en te intimideren zoals in bijgaande e-mailwisseling te lezen valt. Ik hoor graag uw reactie op mijn schrijven en ben bereid alle vragen die u heeft te beantwoorden. Tijdens mijn verblijf in het buitenland kan dat via de e-mail en vanaf 16 januari desgewenst ook persoonlijk. Ik cc deze mail aan het Hoofd Communicatie, die ik afgelopen week persoonlijk heb gesproken op het gemeentehuis en die mijn case (en de intimidatie van de Japanners in mijn huis) bij de burgemeester onder de aandacht heeft gebracht. Ik hoop snel van u te horen, zodat we dit misverstand omtrent mijn woonadres de wereld uit kunnen helpen.

Een week later krijg ik een reactie, niet van de onderzoeker, maar van de Teamleider Burgerzaken:

GEMEENTE AMSTELVEEN: Wij hebben ons deze week met uw brief van 26 oktober beziggehouden. Zoals u zult begrijpen zijn wij verplicht de landelijk vastgestelde wet- en regelgeving te volgen. Uiteraard doen wij dit zo zorgvuldig mogelijk. Aangezien u momenteel niet in Nederland bent zullen wij u volgende week nog via de mail vragen om aanvullende informatie aan ons te verstrekken.

Nu ik eindelijk contact heb, toon ik natuurlijk mijn bereidheid tot medewerking en vraag meteen inzage in mijn dossier. Ik wil weten welke informatie tot nu toe is verzameld en hoe.

Bijna drie weken later heb ik nog niets gehoord, dus stuur ik een reminder over zowel de aanvullende vragen die mij gemaild zouden worden, als ook informatie over het adresonderzoek.

De volgende dag is er zowaar antwoord:

We zijn op dit moment bezig om te achterhalen of er landelijk nieuwe richtlijnen zijn, danwel jurisprudentie die maakt dat we op een andere manier met de voorgeschreven wet- en regelgeving kunnen omgaan. We hebben nog wel twee à drie weken nodig om alles af te ronden. Voor wat betreft uw verzoek om inzage in uw dossier: U kunt een afspraak maken om uw dossier in te zien. Deze afspraak kunt u met mij via de mail maken. Op dit moment heb ik nog twee vragen voor u:

- Wanneer bent u in de periode van september 2011 tot september 2012 in Nederland geweest?
 - U geeft in uw mail aan dat u vanaf medio februari 2013 weer uit Nederland vertrekt. Per welke datum bent u daarna weer terug in Nederland?
- Ik zal u op de hoogte houden van het verloop van het adresonderzoek.

Dan meldt een vriendin die tijdens mijn verblijf in het buitenland mijn post afhandelt dat er een aangetekende brief naar mijn huis is gestuurd, waarin wordt bedreigd met opschorting van mijn inschrijving. Hij is twee dagen voor de e-mail van de Teamleider gedateerd.

De Teamleider belooft net zwart op wit om me op de hoogte te houden, maar meldt niets over dit 'voomemen tot ambtshalve uitschrijving'. Ik ben onaangenaam verrast en reageer meteen:

Een vriendin ontving namens mij deze brief. Is het niet vreemd dat:

- het in deze brief net lijkt of de gemeente mijn brief van 26 oktober, waarover wij in correspondentie zijn, niet heeft ontvangen?
- of dat uw afdelingen niet met elkaar communiceren?
- dat ondanks dat de gemeente weet dat ik in het buitenland verblijf, er toch een aangetekende brief wordt verstuurd?
- dat er wordt gemeld dat er geen adres van mij bekend is, terwijl u zowel mijn adres in Nederland (P. Lastmanweg) als twee postadressen (Breukelen en Amsterdam) als mijn e-mailadres heeft?
- dat in deze brief wordt gemeld dat ik vanaf deze datum (26 november) geen paspoort meer mag aanvragen, terwijl mij dat al in oktober (zonder nader bericht) is geweigerd?

Ik snap er niets meer van. Op 28 november mailde u mij dat uw afdeling de jurisprudentie aan het nazoeken is en zonder nader bericht word ik ineens uit de gemeente-administratie gegooid? Ik vind dit een zeer vreemde, vervelende en kwalijke gang van zaken en verzoek

Publiekszaken

Uw contact Afdeling Burgerzaken

gemeente@amstelveen.nl

Postbus 4, 1180 BA Amstelveen
Vermeld bij reactie ons kenmerk en datum van deze brief

Belangrijke informatie van uw gemeente

AANTEKENEN

E. Jacobs
Pieter Lastmanweg 12
1181 XG Amstelveen

Datum 26 november 2012
Ons kenmerk Dossiernummer 18414

Betreft Voornemen ambtshalve uitschrijving

Geachte heer/mevrouw,

Uw adresgegevens zijn in onderzoek genomen, omdat u volgens bij ons binnengekomen informatie niet meer woonachtig bent aan het adres Pieter Lastmanweg 12 te Amstelveen.

Aangezien u tot op heden uw nieuwe adres niet hebt doorgegeven en wij ook op andere wijze geen nieuw adres hebben doorgekregen, willen wij uw gegevens opschorten in onze Gemeentelijke basisadministratie.

Een dergelijke opschorting betekent voor u dat u met ingang van de op deze brief vermelde datum niet meer als ingezetene in de bevolkingsadministratie van Amstelveen bent geregistreerd. Dit heeft als direct gevolg dat wij met ingang van deze datum geen documenten, zoals een uittreksel uit de basisadministratie, paspoort of rijbewijs aan u kunnen verstrekken.

Deze opschorting kan financiële consequenties hebben met betrekking tot een eventuele uitkering, kinderbijslag of huurtoeslag.

Mocht u het niet eens zijn met ons voornemen dan stellen wij u gedurende vier weken na verzending van deze brief in de gelegenheid om uw zienswijze schriftelijk kenbaar te maken en desgewenst mondeling toe te lichten. Indien u niet (tijdig) reageert, ontvangt u na afloop van deze termijn een voor beroep vatbare beslissing.

Hoogachtend,
burgemeester en wethouders van Amstelveen,
namens deze,

Raadhuis Laan Nieuwer-Amstel 1
1182 JR Amstelveen

www.amstelveen.nl
Bankrekening 28.50.00.314

Route per bus - Lijn 149, halte Raadhuis
Lijn 186/187, halte Dorpsstraat + 4 min.
Lijn 172, halte Huis aan de Poel + 8 min.

vn08_voornemendirect.odz

u dan ook om een verklaring. Doordat dit soort dingen die elkaar kruisen en beschikbare informatie niet meegenomen wordt, kan ik nog meer in de problemen raken (ik kan nu bijvoorbeeld al niet mijn familie in Miami met kerst bezoeken omdat mijn paspoort niet meer zes maanden geldig is en de gemeente Amstelveen mij -ten onrechte- een vernieuwing weigerde, laat staan dat ik begin volgend jaar geboekte lezingen in het buitenland moet afzeggen en daardoor een aanzienlijk deel van mijn inkomsten...

Geen reactie. Ik wacht twee dagen, onrustig over wat komen gaat en besluit dan nogmaals te mailen. Ik probeer een vriendelijke toon aan te houden, omdat ik weet dat je daar uiteindelijk het meest mee bereikt, maar mijn frustratie heeft unieke hoogten bereikt.

Hopelijk heeft u ondertussen ook in mijn andere mail gezien, dat ik toch weer een aangetekende brief heb ontvangen waarin wordt gedreigd mij uit te schrijven uit de gemeente. Ik hoop z.s.m. een reactie daarop te krijgen. Ik maak graag een afspraak met u om mijn dossier in te zien. Hopelijk kan ik dan ook meteen mijn paspoort laten verlengen?

Hoewel ik het vreemd blij vinden dat ik me tegenover de gemeente moet verantwoorden voor de reizen die ik maak, voeg ik een lijstje bij met mijn aan- en afwezigheid in Nederland in de periode die u noemt: Eind 2011 was ik van 29 augustus t/m 18 november in Nederland. Vanaf 19 november t/m 8 januari was ik in het buitenland. Dit jaar was ik van 9 januari t/m 10 februari, 4 t/m 18 maart, 18 april t/m 19 juni en 16 augustus t/m 4 november in Nederland. In de tussenperiodes was in onder andere in Miami, Oostenrijk, Curaçao, Bonaire en St. Maarten en in Puerto Rico. Het is dus nogmaals niet zo dat ik een andere woonplaats of -land heb dan Amstelveen. Waarschijnlijk ben ik in maart weer in Nederland, maar dat hangt af van mijn boekingen als spreker. In ieder geval ben ik vanaf eind april weer langere tijd in Nederland/Amstelveen.

Pas zes dagen na mijn noodoproep krijg ik een reactie. Hieronder staat de e-mailwisseling die ik de volgende twee weken voer met de Teamleider Burgerzaken. Het is nogal veel en de Teamleider gebruikt veel juridisch jargon, maar mijn vragen en zijn antwoorden geven veel inzicht over de gang van zaken, onduidelijkheid over de wet en procedure, plus de manier van communiceren tussen overheid en burger.

Hierbij reageer ik op uw mails van 1 en 3 december. Uw brief van 26 oktober 2012 hebben wij ontvangen, en zien wij als aanvulling op ons adresonderzoek. De brieven die verstuurd worden, waaronder onze brief van 26 november 2012, maken onderdeel uit van de procedure 'adresonderzoek'. Daarnaast zijn we bezig te inventariseren of er uitspraken zijn die maken dat we van de gebruikelijk wet- en regelgeving kunnen afwijken. Op het moment

dat een adres in onderzoek wordt gezet bestaat er voor gemeenten geen mogelijkheid om een reisdocument te verstrekken. U heeft verzocht om met ingang van 11 september 2012 ingeschreven te worden op het adres Pieter Lastmanweg 12. Aangezien hier andere personen ingeschreven staan, hebben wij een adresonderzoek opgestart. Toen u in oktober aan de balie bent verschenen is u daarom medegedeeld dat er geen reisdocument aangevraagd kan worden. Vervolgens is aan u de brief verstuurd van 26 november 2012 met 'voornemen ambtshalve uitschrijving'. In deze brief wordt nogmaals aangegeven dat er geen reisdocument aangevraagd kan worden. Zodra het adresonderzoek is afgerond blijkt of u in Amstelveen ingeschreven kunt worden/ingeschreven kunt blijven staan in de GBA. Indien dit zo is kunt u een reisdocument aanvragen in Amstelveen. Indien er geen inschrijving in de GBA van Amstelveen plaatsvindt kunt u een reisdocument aanvragen in onder andere Den Haag. Zie hiervoor www.denhaag.nl

U heeft een verzoek gedaan om op de Pieter Lastmanweg ingeschreven te worden. Daarna heeft u geen nieuw adres opgegeven. In uw brief van 26 oktober geeft u aan dat u soms het adres Nieuw Nyenrode te Breukelen als postadres gebruikt. Ook dat een vriendin van u op de Holbeinstraat in Amsterdam woont, zij soms uw post afhandelt, en dat daarom dit adres soms opduikt. Ook geeft u aan dat uw post vanaf de Pieter Lastmanweg tijdens uw afwezigheid wel wordt opgevangen en u uiteindelijk bereikt. Redenen voor ons om de post naar de Pieter Lastmanweg te sturen. Wij zullen onze correspondentie tevens naar uw e-mailadres sturen. Ik zal voor u een afspraak met een seniormedewerker inplannen op woensdag 30 januari om 14.00 uur zodat u uw dossier kunt inzien.

De afspraak staat genoteerd. Zou het mogelijk zijn de afspraak met u persoonlijk te maken? Voelt u zelf niet de behoefte om de persoon te ontmoeten naar wie u een adresonderzoek doet? Als ik het goed begrijp, hoef ik dus verder niet te reageren op de aangetekende brief van 26 november? Mijn e-mail naar u is voldoende reactie? Ik blijf het een vreemde en ondoorzichtige procedure vinden. Hopelijk krijg ik daar op 30 januari meer inzicht in. Als u verder nog iets van mij nodig heeft, hoor ik dat graag. Ik zou het op prijs stellen als u mij op de hoogte wilt houden van de stand van zaken in het onderzoek.

De week van 30 januari ben ik afwezig, dus vandaar dat een seniormedewerker de afspraak met u heeft. Voor de goede orde: het adresonderzoek wordt niet door mij uitgevoerd maar door een consulent en senior van het desbetreffende cluster. Ik beperk me slechts tot het inwinnen van extra informatie. U wordt op de hoogte gehouden van de stand van zaken door de consulenten die het adresonderzoek uitvoeren. In onze brief van 26 oktober wordt gevraagd of u een adreswijziging wilt doorgeven. Indien dat niet het geval is is uw voorliggende informatie voldoende. Indien u meer informatie wilt omtrent het hoe

Fijn dat ik nu weet hoe de procedure werkt. Wat mij echter nog steeds niet duidelijk is, is waarom deze überhaupt is opgestart. Op de website is er sprake van dat zij door iemand (vaak een huiseigenaar) wordt aangevraagd. In dit geval is de gemeente haar zelf begonnen. Wat was/is nu precies het probleem? Is het dat er andere mensen op mijn adres staan ingeschreven? Dat lijkt mij een vreemde aanleiding: de P. Lastmanweg is vast niet het enige adres waarop meerdere personen wonen. De andere ingeschrevenen hebben bovendien in september toestemming gegeven voor mijn inschrijving, dus dat kan ook geen 'alarm' hebben gegeven. Of is het probleem dat ik 'te vaak' in het buitenland ben? In dat geval zou ik graag horen welke regels of wetgeving daarop van toepassing is. In uw vorige mail had u het over 'zoeken naar jurisprudentie om van de huidige regels te kunnen afwijken'. Graag ontvang ik van u een verwijzing naar die regelgeving, zodat ik kan zien wat 'normaal' en wat 'verboden' is in Nederland / Amstelveen wat reizen betreft.

Nogmaals de vraag: wat is voor de gemeente het probleem met mij? We kennen allemaal de situaties van mensen die eigenlijk in Nederland wonen, maar zeggen dat ze in België wonen, om belasting te ontduiken. Ik mag dan wel vaak in het buitenland zijn, maar ik betaal gewoon belasting in Nederland en heb mijn eigen huis als enige woon- en verblijfplaats. Ik maak geen gebruik van een uitkering of andere 'voordelen' van de gemeente of van Nederland. Ik heb geen enkel voordeel van deze situatie en de gemeente / Nederland / andere mensen hebben er geen enkel nadeel van. waarom dan deze hele procedure met alle energie, kosten en gedoe van dien? Ik hoop dat u dit kunt toelichten, want ik snap er echt niets van.

De bedoeling van de GBA is dat personen worden ingeschreven daar waar ze daadwerkelijk wonen. Het zogenoemde woonadres. Het is aan gemeenten om dit goed te registreren, te controleren en te handhaven. Ook indien iemand in Nederland belasting betaalt, en de Nederlandse nationaliteit bezit, kan het zo zijn dat iemand niet in een bepaalde gemeente ingeschreven kan worden. Hiervoor heeft de overheid regels en termijnen opgesteld en vastgelegd. Gemeenten zijn verplicht deze te volgen. Indien iemand bewust niet het juiste adres doorgeeft, en hiermee een strafbaar feit pleegt, zoals bijvoorbeeld belastingontduiking zoals u aangeeft, wordt justitie ingeschakeld. De tekst van de wet GBA vindt u op: bit.ly/wet-GBA U stelt de vraag wat normaal en wat verboden is met betrekking tot uw verblijf in het buitenland. Ook vraagt u of u te vaak in het buitenland bent, en welke wet- en regelgeving van toepassing is. Er is in uw geval niets verboden, en de periode voor uw verblijf in het buitenland bepaalt u zelf. In de wet GBA zijn er echter wel termijnen opgenomen die gemeenten verplicht zijn te volgen. Deze termijnen staan genoemd in de wet GBA, artikel nrs. 65 en 68.

In artikel nr. 1 bij a) en b) wordt de definitie gegeven van een woonadres. Het kan dus zo zijn dat een huiseigenaar niet op het adres van het eigen pand ingeschreven kan worden, maar

op een ander adres. Op de webpagina van de gemeente Amstelveen wordt de procedure voor adresonderzoek, het waarom en de termijnen die hiervoor staan, aangegeven. Er wordt aangegeven hoe iemand een aanvraag kan doen om een adresonderzoek op te starten, en op die manier de personen die ten onrechte nog op het adres van de nieuwe bewoner staan ingeschreven, uitgeschreven kunnen worden. Op de site staat trouwens niet dat het vaak een huiseigenaar is die op deze manier de procedure start. Het kunnen ook nieuwe bewoners van een huurhuis zijn die geconfronteerd worden met het feit dat de oude bewoners zich niet hebben laten uitschrijven. Gemeenten krijgen regelmatig te maken met burgers die zich aan de balie melden om zich op een adres te laten inschrijven, en een huurcontract voor bepaalde tijd overleggen. Uit de GBA blijkt dan dat er nog andere personen staan ingeschreven. Vaak de verhuurder. Vervolgens wordt de vraag gesteld of deze verhuurder er nog daadwerkelijk woont. Indien dit niet het geval is wordt een adresonderzoek opgestart. Ook gebeurt het dat we mensen aanschrijven op een in de GBA opgenomen adres, en dat de brief retour komt met de mededeling 'vertrokken'. Ook dan starten we een adresonderzoek. Ik heb een adviesbureau gevraagd of er uitzonderingen bekend zijn. Dit is niet het geval. Ook heb ik de vraag voorgelegd aan de Nederlandse Vereniging voor Burgerzaken (NWB). Zij vertellen het volgende: De bedoeling van de Wet GBA is om het feitelijke adres te registreren, zodat de overheid de burger kan bereiken. Daartoe worden diverse termijnen genoemd wanneer in- of uitschrijving verplicht is. Een eigenaar van een pand is niet hetzelfde als de bewoner. De wet zal op dat punt niet veranderen. Op de website van www.rechtspraak.nl heb ik ook geen uitzonderingen kunnen vinden.

Ik heb de artikelen van de GBA (voor zover deze van toepassing lijken op mijn situatie) doorgenomen en zie daarin geen aanleiding dat ik niet op de P. Lastmanweg ingeschreven kan staan. In artikel 68, lid 1 staat: 'De ingezetene die naar redelijke verwachting gedurende een jaar ten minste twee derden van de tijd buiten Nederland zal verblijven, is verplicht bij het college van burgemeester en wethouders van de gemeente van inschrijving binnen vijf dagen voor zijn vertrek uit Nederland schriftelijk aangifte van vertrek te doen.' Dit is niet op mij van toepassing, omdat ik circa zes maanden per jaar in Nederland verblijf. Bovendien ben ik niet aan een stuk een lange periode in het buitenland, maar steeds een paar dagen, weken of hooguit twee maanden, waarna ik weer terug kom in Nederland. De op mijn adres ingeschrevenen hebben toestemming gegeven voor mijn inschrijving daar. De P. Lastmanweg is mijn feitelijke woonadres. Ik heb geen ander adres. Kunt u mij aangeven welk artikel van het GBA maakt dat ik niet op mijn eigen adres ingeschreven kan staan? Ik denk dat er steeds meer mensen zullen komen die zo leven als ik. Ik denk dat mijn case daarom een 'voorbeeld case' kan zijn. Kan de gemeente een beleid/statement formuleren voor inwoners zoals ik die veel reizen? Zijn wij wel of niet welkom in Amstelveen? Of in mijn geval: ik woon al zestien jaar in Amstelveen: word ik de gemeente uitgezet (want zo voelt het) en zo ja, op welke gronden?

U verwijst slechts naar art. nr. 68 waarin staat wat de voorwaarden zijn voor uitschrijving naar het buitenland. Bij de bepaling of iemand ingeschreven kan worden op een bepaald woonadres worden alle artikelen uit de wet GBA getoetst, te beginnen bij art. nr. 1. Voor de definitie van woonadres verwijst ik nogmaals naar art. nr. 1 onder a en b. Gemeenten zijn niet bevoegd hiervan af te wijken. Via het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties moet een wetsvoorstel ingediend worden, en dit voorstel moet aangenomen worden, om de richtlijnen te veranderen. Het gaat er niet om of bewoners aan iemand toestemming geven om op een adres ingeschreven te worden, maar om het feit of iemand daadwerkelijk op een adres woonachtig is.

Art. 1 – Woonadres:

a. het adres waar betrokkene woont, waaronder begrepen het adres van een woning die zich in een voertuig of vaartuig bevindt, indien het voertuig of vaartuig een vaste stand- of ligplaats heeft, of, indien betrokkene op meer dan één adres woont, het adres waar hij naar redelijke verwachting gedurende een half jaar de meeste malen zal overnachten; Mijn woonadres is dus de P. Lastmanweg. Ik heb niet eens meer dan één adres waar ik woon. Het enige 'lastige' is dat ik daar eens in de zoveel jaar een periode van een aantal maanden niet of nauwelijks overnacht. Verder breng ik de meeste overnachtingen door op de P. Lastmanweg. Dat is al jaren zo en dat zal (wat mij betreft) ook nog jaren zo blijven. Nogmaals: ik zie het probleem niet! Moet de gemeente ieder halfjaar controleren, of is het gemiddelde over een langere periode aanvaardbaar? Als u kon aantonen dat ik ergens anders woon, dan zou u een punt hebben, maar tegenwoordig zijn mensen zoals ik veel minder 'honkvast' dan vroeger, toen deze wetten gemaakt werden.

Ik zal uw mail met uw aanvullende gegevens naar het cluster adresonderzoek doorsturen. Zij zullen verder de beoordeling afhandelen. U vraagt of gemeenten ieder halfjaar controleren. Daar is geen standaard periode voor aan te wijzen. Controle vindt plaats op het moment dat de situatie zich daartoe voordoet.

Genoeg vaagheid. Hier kom ik niet verder mee. Het adresonderzoek duurt nu al ruim vier maanden. In de tussentijd kan ik mijn paspoort niet verlengen en daardoor geen kerst vieren bij mijn vader, zusje en kleine nichtje in Amerika.

Het doet me denken aan Asterix en Obelix, die een bepaalde Romeinse permit moesten zien te bemachtigen in 'The place that sends you mad'.

Esther Jacobs @estherjacobs

2 Mar

Mijn ervaring met de bureaucratie van de gemeente #Amstelveen, samengevat door Asterix en Obelix: ow.ly/icODM ;)

Benthe (1977) gaat twee jaar in Spanje studeren. Ze geeft haar (vrije sector) huurhuis in Amsterdam in huisbewaring. Alles is goed geregeld en afgestemd met de eigenaar. Toch verliest ze bijna haar huis en zorgverzekering.

Met toestemming van je huiseigenaar en de gemeente mag je je huis tot twee jaar in 'huisbewaring' geven. Dat is eigenlijk legaal onderverhuren als je bijvoorbeeld voor studie of werk naar het buitenland moet. Ik kreeg een aanbod om twee jaar aan een prestigieuze Spaanse universiteit te studeren. Maar ik wilde na terugkeer wel weer in mijn huurhuis kunnen. Voor zorgverzekeringen is inschrijving in Nederland een voorwaarde. Een aantal jaar geleden heb ik een zwaar ongeluk gehad, ik moest revalideren en ben een dure patiënt geweest. Een nieuwe verzekering zou me niet zomaar aannemen, daarom wilde ik verzekerd blijven en was het belangrijk dat ik ingeschreven bleef. Dus ik heb alles goed uitgezocht. De huiseigenaar (een vereniging) zei dat het belangrijk was dat ik ingeschreven bleef staan op mijn eigen adres. De gemeente was akkoord met de huisbewaring.

So far, so good. Maar ineens was daar een brief van de gemeente dat ze door de Belastingdienst getipt waren dat ik niet meer in mijn huis woonde. Mijn post kwam nog steeds op mijn Amsterdamse adres, waar de huisbewaarders het eens in de zoveel tijd doorstuurden naar mijn ouders. Kennelijk mag dat niet met brieven van de Belastingdienst: een blauwe envelop werd ongeopend retour gezonden naar de Belastingdienst, die meteen alarm sloeg. In de brief van de gemeente stond dat ik me binnen vijf(!) dagen moest melden, anders zou ik uitgeschreven worden met bestemming onbekend. Gelukkig was ik in Nederland, anders had ik deze belachelijke termijn nooit kunnen halen. Dus ik belde snel naar het gemeentehuis om 'het misverstand' recht te zetten. Maar ik kwam van een koude kermis thuis. Ik moest bewijzen aandragen dat ik meer dan vier maanden per jaar in Nederland was. Op zichzelf geen probleem want ik breng zeker nog vier maanden per jaar in Amsterdam door. Ze wilden mijn tickets zien en bankafschriften om te kijken wanneer ik in Nederland gepind had, et cetera. Ik was overrompeld, maar dacht 'if this is what it takes' dan moet dat maar. Gewapend met een stapel papier kwam ik op het stadhuis. Daar werd alles bekeken en het oordeel geveld: 'U bent geen vier maanden per jaar in Nederland.' Hoe konden ze dat nu concluderen, ik was pas zeven maanden weg? Voor dat argument waren ze niet gevoelig. 'Waar logeert u als u in Nederland bent?' gingen

ze verder. Ik legde uit dat ik bij de huisbewaarders logeerde, op de bank en soms bij familie en vrienden. 'Dit huis heeft slechts één slaapkamer, dus u kunt hier niet ingeschreven staan samen met de huisbewaarders. We zullen u moeten uitschrijven,' concludeerde de gemeentebeambte koel. Op mijn vraag om welke wet dit dan ging en of ik nog andere opties had, kreeg ik geen of vage antwoorden. De beambte vertelde mij dat ze er het fijne ook niet van wist omdat de algemene medewerkers van de gemeente sinds kort deze taak van de Dienst Basis Informatie (die de GBA beheren) overnamen. Voorheen was er een speciaal loket voor dit soort zaken. 'We zijn nog niet zo ingevoerd'. Op mijn vraag of ik dan iemand kon spreken die er wel iets van wist, werd mij duidelijk te verstaan gegeven dat dat niet kon.

De beambte snauwde zuur 'zelf ben ik wegens financiële problemen weer bij mijn moeder ingetrokken, dus waar maakt u zich druk om?'

Omdat ik 'zo moeilijk deed', werd mijn casus doorgestuurd naar de Dienst Basis Informatie (DBI) voor nader onderzoek. Voor ik het wist, stond ik weer buiten. Ik voelde me machteloos.

Thuis belde ik de gemeente in de hoop meer informatie in te winnen. Een van de medewerkers vertelde mij dat voor bepaling van het aantal dagen alleen die weken worden meegeteld waarin ik vier of meer dagen in Nederland was geweest. Dus zelfs een lang weekend telde niet mee voor de vier maanden! Later bleek dit weer niet waar te zijn. In de weken hierna volgde een eindeloze stroom van verkeerde informatie: volgens sommigen kon ik wel mijn huis behouden, volgens anderen weer niet. Dan kwam ik wel in aanmerking voor een briefadres, dan weer niet. Ook werd niet duidelijk welke rechten ik bij uitschrijving zou verliezen en welke consequenties dit zou hebben in de praktijk.

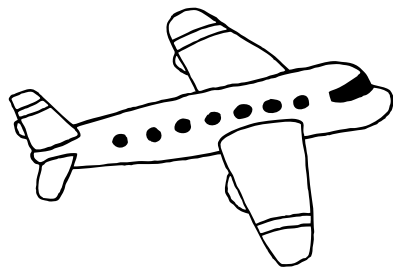
Toen ik uiteindelijk iemand van de DBI aan de lijn had, werd mij gezegd: 'U houdt zich niet aan de wet maar dat wilt u niet onder ogen zien. Waarom zouden we een uitzondering maken voor u? U wilt profiteren van het systeem zonder dat u er recht op hebt.' Profiteren? Ik verblijf vier maanden per jaar in Nederland en heb geen enkele uitkering of toeslag maar wil gewoon mijn zorgverzekering, waar ik voor betaal, niet kwijt! Ik voelde me als een crimineel behandeld en werd kotsmisselijk van woede. Wat stond er op het spel? Niet alleen mijn geliefde huis en mijn rechtsgevoel. Stel dat ze me zouden uitschrijven, dan zou ik ook mijn zorgverzekering kwijt zijn. Geen enkele andere verzekering zou me bij terugkeer aan willen

nemen, met mijn medische geschiedenis. De basisverzekering mag officieel geen voorwaarden stellen, maar voor een aanvullende verzekering, voor mij een noodzaak met terugkerende klachten na het ongeluk, zou ik hoogstwaarschijnlijk niet in aanmerking komen.

Ik ging nogmaals in gesprek met de DBI over de mogelijkheden. Wat als ik me weer zou inschrijven in mijn eigen huis, zonder huisbewaarders? 'Dan gaan we een buurtonderzoek doen en vragen aan uw buurtgenoten hoe vaak u thuis bent. Ook vragen we informatie op bij derden zoals Waternet en NUON, zodat we uit het verbruik van water en energie kunnen opmaken hoe vaak u thuis bent. Ook komen we dan op huisbezoek.' Wat als ik me bij vrienden inschrijf? 'Dan gaan we die een half jaar onderzoeken om te kijken of u daar echt woont.' Daar heb ik natuurlijk van afgezien want dit kan en wil ik niemand aandoen. Het naargeestige gevoel dat ik in een politiestaat leef be kroop me. Kan ik misschien een briefadres nemen? 'Nee. Want alleen al het feit dat u huisbewaring heeft aangevraagd, bewijst onomstotelijk dat u naar het buitenland vertrokken bent en dus minder dan vier maanden per jaar in Nederland verblijft. En ook voor een briefadres dient u minstens vier maanden per jaar in Nederland te zijn'.

Na veel touwgetrek heeft de DBI mijn geval aan de juridische afdeling voorgelegd. Ik zou misschien toch een briefadres kunnen krijgen mits ik voor het komend halfjaar alle tickets al zou boeken als bewijs dat ik terug zou komen naar Nederland. Hoewel ik helemaal nog niet wist wanneer ik zou willen vliegen, deed ik dit maar. Dit kostte me handenvol geld.

Uiteindelijk heb ik nu dus een briefadres voor een half jaar en zal ik elk half jaar weer moeten bewijzen dat ik hier recht op heb terwijl mijn situatie het komende jaar niet zal veranderen. Maar een briefadres geven we voor maximaal zes maanden en daarna bekijken we de situatie opnieuw.' Ik word nu al moe bij de gedachte dat deze ellende straks weer start. . . In ieder geval heb ik mijn zorgverzekering voorlopig weten te redden. Wel heb ik mijn vertrouwen in de gemeente compleet verloren. De overheid moet er toch zijn voor de burger?

GIVE ME THE COURAGE
TO CHANGE WHAT I CAN
THE STRENGTH TO ACCEPT
WHAT I CAN'T CHANGE
AND THE WISDOM TO
KNOW THE DIFFERENCE ...

Alcoholics Anonymous

HOGEROP

Er zit geen beweging meer in mijn conflict met de gemeente. Ik heb van alles geprobeerd en wacht nu al maanden. Ten einde raad neem ik contact op met de Nationale Ombudsman. Die verwijst me weer terug naar de gemeente Amstelveen, waar ook een Burgerraadsman blijkt te zijn; een soort 'interne ombudsman'.

Pas als ik er met hem niet uitkom, kan de Nationale Ombudsman wellicht helpen. Ik mail de Burgerraadsman dat ik via hem een laatste poging wil wagen om het conflict met de gemeente Amstelveen op te lossen. Ik geef een korte situatieschets en besluit: 'Ik krijg geen informatie over het verloop en de voortgang van het onderzoek, mijn huurders worden lastig gevallen, en er is nog steeds geen uitspraak, waardoor ik geen nieuw paspoort kan aanvragen. De situatie is voor mij onhoudbaar geworden.' De Burgerraadsman meldt per mail dat hij mijn klacht heeft ontvangen en een onderzoek zal instellen. Als ik binnen vier weken nog niets van hem of zijn team heb gehoord, moet ik nogmaals contact opnemen.

Ruim twee weken later mail ik de Teamleider Burgerzaken nog maar eens:

Het adresonderzoek loopt nu ruim vier maanden en ik heb nog niets gehoord over een uitslag, of extra informatie die nodig is. Op de website staat dat er tien weken staat voor een adresonderzoek. Waar wachten we nog op? Ik heb echt een nieuw paspoort nodig voor mijn (zaken)reizen en dat kan niet zolang het 'onderzoek' nog loopt. Ik heb het gevoel alsof ik door de gemeente Amstelveen in 'gijzeling' word gehouden, zonder enige informatie of uitleg. Ik heb ook al contact hierover gehad met de Nationale Ombudsman en de Burgerraadsman van Amstelveen (zie cc). Ik heb 30 januari een afspraak op het gemeentehuis staan om (eindelijk) inzicht in mijn dossier te krijgen. Mag ik u verzoeken om uiterlijk per die datum het onderzoek af te ronden, de uitslag van het onderzoek bekend te maken en mijn GBA-status weer vrij te geven?

Wij zullen het onderzoek deze week afronden en u informeren. Ik heb contact gehad met de Burgerraadsman en hij is volgende week bij het gesprek aanwezig.

Ineens is er een afspraak waar zowaar alle betrokkenen bij aanwezig zijn. De Teamleider Burgerzaken blijkt toch ook bij het gesprek te kunnen zijn. Ik kijk uit naar het gesprek. Eindelijk kan ik mijn verhaal doen, mijn dossier inzien en zal er schot in de zaak komen...

ONTHEEMD

Dit hele gedoe dwingt me om na te denken over wat het begrip (t)huis eigenlijk voor mij betekent. Het confronteert me met mijn eigen kwetsbaarheid, hoe onafhankelijk en stoer ik ook door het leven ga.

Eind 2012 stort mijn hele kaartenhuis in: bovenop het gedoe met de gemeente Amstelveen, krijg ik bericht dat ik moet verhuizen van mijn kamer op Nyenrode. Daarnaast worden mijn vriend en ik min of meer uit het familiehuus op Curaçao gezet. Wat is de kans dat je dat allemaal tegelijk overkomt? Ik voel me enorm verloren en vraag me zelfs serieus af of ik deze levensstijl wel echt wil. Of het misschien toch één grote vlucht is geweest, wat mensen me al jaren in de schoenen proberen te schuiven.

Tot mijn zeventiende had ik nooit nagedacht over het concept (t)huis. Die stabiele basis was er gewoon altijd geweest. Ik weet nog dat ik ieder jaar wagenziek was wanneer we met kerst naar Oostenrijk reden. Halverwege de vakantie begon ik me dan al druk te maken over de terugreis. Ik visualiseerde dan het thuiskomen in ons huis in Nieuwegein, waar ik al vanaf mijn zevende woonde. Het geluid van de voordeur; het gevoel van mijn voeten op de plavuizen vloer. Het idee dat ik dan 'veilig' was, nergens meer heen hoefde en me niet meer misselijk zou voelen. Thuis was de plek waar ik mezelf kon zijn, waar onze hond was, mijn school, vriendinnetjes en waar ik mijn 'schatten' bewaarde; speelgoed, boeken, kleine steentjes en frutsels die ik gevonden had.

Tot mijn ouders gingen scheiden. Op een avond was er zoveel ruzie dat ik dreigde: 'Als jullie nu nog één woord zeggen, dan gaan wij (de kinderen) weg!' En toch gingen ze door met bekvechten. Ik lag met griep op de bank, maar regelde dat mijn zusje bij de burens kon logeren en dat ik (met dekbed en al) werd opgehaald door mijn toenmalige vriend, die een sportschool had. Ik was zeventien en ben nooit meer in mijn ouderlijk huis terug geweest. Mijn ouders gingen uit elkaar; het huis werd verkocht en onherkenbaar verbouwd.

Ik bivakkeerde een jaar bij mijn toenmalige vriend op de sportschool en daarna ging ik op Nyenrode studeren. Mijn broertje, die toen vijf was, bleef bij mijn moeder. Mijn zusje woonde een tijd bij de burens. Het was heel raar als ik daar op bezoek ging. Als ik naar ons oude huis keek, zelfs jaren later nog, dacht ik altijd: 'Wat doen die vreemde mensen in ons huis?'

Ik had nooit afscheid kunnen nemen van dat huis en van mijn onbekommerde kindertijd. Pas jaren later besepte ik hoeveel impact dat had. Twintig jaar lang speelde iedere droom die ik had zich in dat huis af. Of het nu over werk, school, vakantie of wat dan ook ging. Het was altijd in dat vertrouwde huis.

Op Nyenrode voelde ik me een beetje een vreemde eend in de bijt. We woonden met 550 studenten op de campus op het prachtige landgoed. Ik deelde een kamer met twee andere meisjes. Bijna alles, zowel tijdens de studie als tijdens onze sporadische vrije tijd, was groepswork. Ik ben altijd een eenzeling geweest en vond het lastig me aan te passen. Ik

merkte dat ik overdreven zuinig werd op mijn spulletjes. Niemand mocht aan mijn foto's, frutsels of andere dingen komen. Waarschijnlijk was dat omdat anderen in het weekend en de vakanties naar huis gingen en ik niet echt een thuis meer had. Dat thuisgevoel concentreerde zich op de weinige vertrouwde dingen die ik nog had.

De studie duurde drie jaar. Tijdens mijn laatste jaar kreeg ik op speciaal verzoek een eenpersoonskamer. Pas in dat laatste jaar durfde ik mezelf over te halen: 'Esther, je mag best van Nyenrode gaan houden. Dit is je nieuwe thuis. Wees niet bang, dit zal er altijd zijn.'

Net toen ik voelde dat ik weer durfde te vertrouwen, iets waar ik me al drie jaar van probeerde af te schermen, gebeurde er iets dat mijn leven opnieuw op zijn kop zette. Neelie Smit Kroes werd benoemd tot nieuwe President van Nyenrode. We waren blij met haar, want zij zou onze Universiteit nog groter, sterker en beroemder maken. Het waren echter roerige tijden. De overheidssubsidie die Nyenrode kreeg, werd stopgezet. Meteen boden het bedrijfsleven en het hechte netwerk van oud-Nyenrodianen hulp en alternatieven om de populaire en succesvolle opleiding voort te laten bestaan. Maar Neelie had kennelijk andere instructies. Tegen ons studenten zwoor ze dat ze aan onze kant stond. Maar vervolgens regelde ze achter onze ruggen om dat er een flinke bonus zou komen als de opleiding zou worden stopgezet. Kennelijk was de studentenvereniging met al haar tradities veel te machtig geworden. Nu zou Nyenrode met een schone lei een nieuwe opleiding kunnen beginnen.

Het nieuws sloeg bij iedereen in als een bom. We mochten ons diploma nog halen, maar daarna was het afgelopen met het Nyenrode dat wij kenden en waar we van waren gaan houden. Mij raakte het extra hard. Had ik me net weer aan een plek durven hechten, werd dat (t)huis genadeloos weer van me afgenomen.

Ik besloot te gaan reizen en me nooit meer ergens aan te hechten. Dat zou veel makkelijker zijn dan die teleurstellingen steeds maar weer.

Vier jaar lang reisde ik over de wereld, deed projecten in onder andere Londen, Frankrijk, Zwitserland, Curaçao en Bonaire, haalde mijn Masters in antropologie in Florida en deed afstudeeronderzoek in Latijns-Amerika. Ik genoot van de vrijheid, leefde van weinig geld en had weinig spullen nodig. Ik vond niets zo heerlijk als op een vliegveld in een vreemd land aan te komen, met mijn rugzak met alles wat ik nodig had (maximaal acht kilo bagage), wat geld en een creditcard voor noodgevallen. Ik genoot van dat moment dat de wereld voor me openlag en leerde steeds meer mijn intuïtie te volgen, ook voor mijn veiligheid. Als meisje alleen beleefde ik in honderd landen niets dan mooie ervaringen. Ik had nog jaren zo door kunnen gaan.

In 1996 dreigde mijn twaalf jaar jongere broertje echter tussen de wal en het schip te raken. Na de scheiding had hij bij onze moeder gewoond. Op zijn twaalfde wilde hij bij onze vader wonen. Die was echter net naar Curaçao aan het verhuizen en dat leek niemand een ideale

plek voor een schoolgaande puber. Daarom werd besloten dat hij bij de toenmalige vriendin van mijn vader in Amstelveen zou gaan wonen. Drie jaar lang had hij daar een geweldige tijd en werd perfect verzorgd. Toen ging haar relatie met mijn vader uit en moest er een nieuwe oplossing voor mijn broertje komen. Iedereen wees naar elkaar en vond dat de ander de verantwoordelijkheid moest nemen, maar er kwam geen oplossing. Ik vond dat we moesten kijken wat het beste was voor mijn broertje, namelijk in dezelfde omgeving blijven, op dezelfde school en met dezelfde vriendjes. Dus besloot ik terug naar Nederland te komen om voor hem te zorgen.

Met financiële steun van onze vader kochten we een rijtjeshuis in, jawel, Amstelveen. En toen gebeurde er iets aparts. Na jarenlang geen (t)huis te hebben gehad en zonder wens of drang om dat te hebben, had ik ineens een vaste plek. Ik groeide zeg maar in het huis. Ik richtte het met liefde in met spullen die ik van mijn reizen meenam, ik ging me er steeds meer thuis voelen en beleefde er een bijzondere tijd met mijn broertje. Ik vond het belangrijk dat hij een thuisgevoel zou hebben, dus ik nam zelfs twee jonge poesjes mee uit Curaçao. Hoe meer hij zich er thuis voelde, hoe meer ik ook aan het huis gehecht raakte.

Amstelveen is geen wereldstad, maar wel heel *convenient*. In de zomer fietste ik in 40 minuten fietsen naar het centrum van mijn geliefde Amsterdam. En, voor mij heel belangrijk: bus 300 bracht me in elf minuten naar Schiphol. Wat heb ik vaak in die bus gezeten!

Mijn moeder en zusje pasten om de beurt op mijn broertje als ik weg was. Ik durfde tegen niemand te vertellen hoe vaak ik reisde. De enige die alles wist, was de bloemenman op de hoek. Hij was stille getuige hoe ik vaak 's ochtends vroeg met mijn rugzak het huis uit sloop en richting de Schipholbus liep. 'Ga je alweer weg?' riep hij me dan vriendelijk achterna. Als ik na een reis weer thuiskwam, dan voelde ik me ook echt thuis. Toen mijn broertje drie jaar later naar Amerika verhuisde om verder te studeren, besloot ik daarom in Amstelveen te blijven wonen.

Zestien jaar woon ik met veel plezier in mijn huis, dat de functie van 'ouderlijk huis' overneemt. Er stapelen zich herinneringen op, zowel fysiek als emotioneel. De kasten raken vol met allerlei spullen en dat kan ook, want er is plek voor: Het huis is jarenlang kantoor voor mijn vrijwilligersinitiatieven Coins for Care en de Donateursvereniging. Ik ontvang er vrienden van over de hele wereld, vertrek ontelbare keren op reis en kom evenzoveel keren weer terug. Na zeven jaar behoorlijk frustrerend vrijwilligerswerk voor goede doelen, ga ik een tijdje naar Curaçao.

Helaas lukt het niet om mijn huis in Nederland verhuurd te krijgen. Maar de kosten lopen gewoon door: Die dubbele lasten kan ik niet dragen. Net als ik heb besloten dat ik dan beter terug naar Nederland kan gaan en alles in Curaçao heb opgezegd, hoor ik dat mijn huis ineens toch verhuurd is. Even voelt het raar: nu kom ik naar Nederland, maar heb geen plek om te wonen! Dan besef ik dat het een kans is. In 2009 schrijf ik in het boek 'Wat is jouw droom?' wat dit met me doet: 'Het voelt best even eng om nu officieel 'dakloos' te zijn. Aan de andere kant biedt het me onbeperkte mogelijkheden om te reizen, vrienden overal ter wereld te bezoeken en een tijdje op verschillende plekken te wonen en werken. Precies wat ik altijd heb gewild! Ultieme vrijheid! Ik leef nu mijn droom.'

Anderhalf jaar reis ik op en neer tussen Amsterdam, Curaçao, Miami en andere leuke plekken. In Amsterdam logeer ik bij een vriendin, in Curaçao bij mijn vriend, in Miami bij mijn vader en in San Francisco bij mijn broertje. Mijn spullen staan in een opslag in Amstelveen, mijn oude auto (die al net zo lang meegaat als mijn huis), houd ik aan. De voordelen zijn enorm. Ik leef goedkoop, zonder vaste kosten. Ik breng veel quality time door bij mensen die me dierbaar zijn. Ik heb een enorm gevoel van vrijheid, leer nieuwe mensen kennen en doe inspiratie op uit nieuwe omgevingen. Door nooit lang op één plek te blijven, kan ik genieten van de leuke dingen, terwijl ik nauwelijks last heb van de minder leuke punten van iedere locatie (bijvoorbeeld file in Nederland, warmte in Curaçao en oppervlakkigheid in Miami).

Maar de nadelen van deze levensstijl worden ook steeds duidelijker: iedere keer dat ik in Nederland aankom, moet ik naar de opslag rijden, mijn kleding en printer eruit halen, mijn kamertje/kantoorje installeren op zo'n manier dat de vriendin bij wie ik logeer er zo weinig mogelijk last van heeft. Als ik in haar keuken zit te werken (ik schrijf nog twee boeken op deze manier), wil zij vaak gezellig met me kletsen en ik wil natuurlijk niet onbeleefd zijn: ik logeer tenslotte in haar huis. In Curaçao moet ik als ik aankom ook mijn werk en woonplek weer in orde maken en hetzelfde geldt in Miami. Wanneer ik weer verder reis, moet ik alles in omgekeerde volgorde weer opbergen. Na anderhalf jaar begint dat een beetje vermoeiend te worden. Stiekem droom ik van een eigen plek. Al mijn boeken binnen handbereik, al mijn kleren in een kast. Ik blader uren door de IKEA gids en wordt helemaal opgewonden van opbergkastjes en -systemen...

Ik overweeg een kamertje te huren in Amsterdam. Maar ja, dat kost toch minstens €500,- per maand. En als je daar slechts ongeveer vier maanden per jaar gebruik van maakt, is dat dan de moeite waard?

Ik word steeds heen en weer geslingerd tussen de behoefte aan een eigen plek en de onlogische praktische invulling ervan.

Dan dient zich ineens een oplossing aan. Ik ben nog steeds verbonden aan mijn dispuut op Nyenrode. Zo kom ik toch nog heel af en toe op het prachtige landgoed. Op een avond zie ik dat er op de campus veel kamers leegstaan en krijg ik een idee. Ik ken de huidige rector niet, maar hij weet wel wie ik ben. Ik sta namelijk in een boek over 'remarkable' Nyenrodianen dat voor het 65-jarig bestaan van de universiteit werd uitgegeven. De rector had daar een persoonlijke noot voor mij bijgeschreven. 's Nachts om één uur schrijf ik hem een mailtje met een 'win-win-win' deal: 'Als ik een leegstaande studentenkamer op Nyenrode krijg om mijn spullen in te bewaren en af en toe in te slapen, dan geef ik in ruil een aantal gastcolleges.'

Ik weet niet of het gaat lukken, maar niet geschoten is altijd mis, toch? Tot mijn verbazing ontvang ik de volgende ochtend om negen uur al een antwoord van de rector: 'Het lijkt me een leuk idee.' Ik ben aangenaam verrast. De volgende zin tempert mijn enthousiasme echter: 'Ik

moet even kijken hoe ik dat juridisch kan regelen...'. Inderdaad, hoe kun je zo'n deal nu juridisch dichttimmeren en beide bijdragen waarderen? Na een goed gesprek besluiten we echter gewoon met elkaar in zee te gaan en later te evalueren. Drie weken na mijn e-mail heb ik de sleutel van een studentenkamer. Het blijkt dezelfde kamer te zijn waar ik mijn eerste studiejaar met zijn drieën in heb gewoond. En nu zit ik er in mijn eentje, jippie!

Ik zie op tegen het verhuizen van mijn spullen uit de opslag naar de kamer. Zoveel zoi! Maar ik wil al mijn spullen op één plek en bovendien scheelt het maandelijks €100,- die ik bij Shurgard voor de opslag betaalde. Nadat ik een deel van mijn oude archieven en dingen die ik eigenlijk nooit gebruikte, heb weggegooid, past alles precies in het kamertje. Na het twee trappen omhoog sjouwen van de loodzware dozen met boeken en andere spullen, neem ik mezelf voor: hier ga ik voorlopig niet meer weg. Naast de opslaghoek met dozen blijft er net genoeg ruimte over voor een bed, kast en een bureau. Bij IKEA koop ik een grote boekenkast. Heerlijk om mijn boeken en kleding weer bij de hand te hebben. Ook mijn auto kan ik op de campus parkeren. En ik heb niet alleen een (werk) kamer, ik heb ook een kasteel, beveiliging, receptie, mensa, postkamer en prachtig landgoed tot mijn beschikking. Ik voel me de koning te rijk.

En zo is de cirkel na 21 jaar weer rond. Ik ben weer 'thuis' op Nyenrode. Dat doet psychologisch iets met me. Na al die jaren van afscheid nemen en loslaten, voelt het alsof ik hier ineens een tweede kans krijg.

Een deel van mij dat ooit beschadigd was, heelt langzaam, iedere keer dat ik door het mooie park loop.

Ook al ben ik er bijna nooit, het geeft me enorm veel rust om weer een plekje voor mezelf en vooral voor mijn spullen te hebben. Ik doe mijn best zoveel mogelijk meerwaarde te leveren voor de universiteit en geef gastcolleges, maak promo video's en help de medewerkers en faculteit waar ik maar kan. Eind 2012 ontvang ik bericht dat mijn gebouw gerenoveerd moet worden en dat ik in januari moet verhuizen. Ik zie er enorm tegenop. Weer alles in- en uitpakken, trappen op en af zeulen, opnieuw een 'thuis' maken. Als ik hoor dat het een veel kleinere kamer is (zo'n zelfde eenpersoonskamer als ik in mijn

derde studiejaar had) word ik een beetje moedeloos. Dat betekent dat ik ook weer door mijn spullen moet gaan om een deel weg te doen. En dat in januari, een drukke tijd met veel lezingen. Eerst maar twee maanden naar Curaçao, dan ga ik me er daarna druk over maken, besluit ik.

In Curaçao voelt het altijd alsof ik thuis kom. Sinds 2007 kom ik al in het prachtige huis van mijn vriend op Curaçao. Eigenlijk is het huis van zijn familie, die af en toe langskomt, maar hij woont er permanent. Zijn zeilboot ligt voor de deur, hij heeft zelf een zwembad gebouwd en het huis heeft het mooiste uitzicht dat ik ooit heb gezien. Het is een oud huis en van het begin af aan zag ik de potentie al. Een likje verf hier, leuke dingen aan de muur... Maar ja, ik was te gast en het voelde onbeleefd om me met het huis te bemoeien.

Een jaar of twee geleden overtuigde een vriendin die op bezoek was me van het tegenovergestelde. 'Luister Esther, als je hier vaak zit, maak het dan ook tot een thuis. Kijk eens om je heen, het is toch een prachtplek?' In overleg met mijn vriend besloten we het huis een beetje op te knappen. Dat voelde voor mij ook als een soort bedankje voor de gastvrijheid en alle fijne momenten die ik er mocht beleven. Met zijn drieën sloegen we aan het schilderen, lieten wat achterstallig onderhoud uitvoeren, kochten leuke meubeltjes en hingen mooie tropische foto's aan de muur. Dat werd echter niet op prijs gesteld door de familie. Toen ik niets deed, werd ik gezien als een profiteur, maar nu ik mijn handen uit de mouwen stak, werd dat als bemoeizucht gezien. Ik zat klem, had het gevoel dat ik niets goed kon doen, alsof ik constant op mijn tenen moest lopen. Deze spanning bouwde zich al een paar jaar op.

Net als ik eind 2012 aangeslagen op Curaçao aankom na de aanvaring met de gemeente Amstelveen, hoor ik dat de familie met kerst langskomt. Er is besloten dat het beter is als mijn vriend en ik dan niet in huis zijn. Met tegenzin verhuis ik al onze spullen naar een oppashuis, waar we een paar weken bivakkeren. Daar doet het internet het helaas niet. Dus rijd ik de hele dag met mijn laptop over het eiland, op zoek naar een plekje waar ik online kan gaan. Soms zit ik 's avonds in mijn auto op de parkeerplaats bij een kantoor om op hun Wifi te werken. Ik voel me opgejaagd. Ik heb geen rust meer.

Pas later besef ik dat de combinatie van al deze factoren (uitschrijving gemeente Amstelveen, verhuizing Nyenrode en gedoe rondom het huis in Curaçao) aan mijn basis knaagt. Mijn thuisgevoel zat kennelijk verdeeld over deze drie plekken en nu die alledrie wegvallen, is het alsof mijn basis instort. Dat doet echt iets met me. Ik zit maandenlang niet lekker in mijn vel, voel me ontheemd.

Ineens ben ik het zat om als een nomade te leven. Begrijp me niet verkeerd, het heeft me veel gebracht, het geeft me veel vrijheid. Maar ik realiseer me ook dat ik te veel tijd kwijt ben met het in orde maken van de meest basale dingen.

Het kost energie om steeds weer mijn post op één plek te krijgen, te vechten met instanties, een werkende internetverbinding te vinden, een printer te installeren en andere praktische zaken te regelen. Ik droom van een kast met al mijn boeken of kleren bij elkaar, ergens waar ik voorlopig niet weg hoeft. Aan het eind van het jaar schrijf ik in een blog: *'Dit speelt natuurlijk al langer. Veel mensen vinden het geweldig hoe ik leef en ik krijg echt bijna dagelijks mooie reacties van personen die zich door mijn boeken, lezingen of workshops hebben laten inspireren. Maar het afgelopen jaar heeft een aantal mensen die net iets verder kijken me gevraagd wat nu eigenlijk mijn DOEL is in het leven. Heel gek; ik heb al zoveel bereikt, ik weet dat ik alles wat ik wil voor elkaar kan krijgen, maar ik heb mijn zinnen nog niet laten vallen op een nieuw project of 'cause'. Het voelt alsof ik nog niet het juiste thema heb kunnen benoemen of dat het nog niet de juiste tijd is. Het is alsof ik in de wachtkamer zit. Uit ervaring weet ik dat deze leegte, de dip, de deuren die dichtgaan, eigenlijk de voorwaarden zijn voor een nieuw begin. Ik weet nog niet waar mijn weg naartoe leidt, maar ik weet wel dat blijven waar ik was, geen optie is. Letterlijk en figuurlijk. Misschien hadden de Maya wel gelijk en is december 2012 wel degelijk een einde van een tijdperk, waarna alles zo anders wordt, dat we het nog niet kunnen bevatten. En ik spring graag in het diepe. Laat 2013 maar komen!'*

Mijn vriend en ik overleven de kerst 'in ballingschap', in januari stroop ik mijn mouwen op voor de verhuizing op Nyenrode: ik sjouw, sorteer en gooi weg. Een week lang ren ik tussen mijn lezingen door tot diep in de nacht heen en weer tussen mijn twee kamers om te zorgen dat alles in de nieuwe kamer past. Ik slaap slecht, voel me opgejaagd en duizelig. Ik hoop dat ik weer rust in mijn hoofd krijg door alles snel in mijn nieuwe kamer te installeren.

Af en toe speel ik met het idee om gewoon weer in Amstelveen te gaan wonen. Als ik daar goed over nadenk, besef ik dat het niet zozeer om mezelf gaat of om het wonen, maar meer om het op één plek hebben van mijn spullen. Dat veroorzaakt de onrust. 'Hoe minder spullen, hoe minder zorgen' is mijn conclusie. Ik begin met het weggeven van boeken, kleding en andere zaken die ik niet meer gebruik. Ik laad dozen vol spullen in mijn auto en overal waar ik kom maak ik mensen blij met mijn overtollige spullen. .

Als ik door een stad loop, voel ik steeds weer de onbedwingbare behoefte om dingen te kopen. Best apart; ik heb geen echt (t)huis meer; ben aan het zorgen dat ik zo weinig mogelijk spullen heb, en toch wil ik ineens van alles kopen. Meestal lukt het me om die koopdrang te weerstaan (waar moet ik dat allemaal laten?). Maar op een dag zwicht ik voor een loodzwaar stenen 'huis-altaar' uit India. Ik zet het op mijn nieuwe, kleine Nyenrode kamertje en bedenk dat dit het thuisgevoel symboliseert. Ik heb geen huis nodig. *Home is where the heart is.*

VERDER LEZEN?
BESTEL HET BOEK
OF E-BOOK OP

WWW.HANDBOEKWERELDBURGERS.NL

ESTHER'S ANDERE BOEKEN

Meer informatie, of rechtstreeks een
gesigneerd exemplaar bestellen?

Zie www.estherjacobs.info/boeken